

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1057

DE GEHEIME TELEFOONVERBINDING.

20 cent

..... en juist toen het lichaam begon te vallen, schoot een sleepboot met spitsen boeg van onder de brug uit!

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL. LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS. Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

De geheime telefoonverbinding.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE GEHEIME GANG.

Voor een fraai huis in de 43rd Street te New York stond een voertuig stil hetwelk alle inwoners van de wereldstad, of tenminste een zeer groot gedeelte aanstonds herkend zouden hebben als een politieauto.

De wagen was grijs geschilderd en van middelbare grootte. Hij kon ongeveer 10 personen bevatten, met den chauffeur medegerekend.

De deur van het huis werd plotseling opengegoorpen en er verschenen vier agenten, die drie geboeide mannen stevig vasthielden, daarbij geholpen door een man van reusachtigen lichaamsbouw, die wel in staat bleek te zijn geheel alleen het drietal meester te blijven, als het noodig was.

Er snerpte een fluitsein en dadelijk kwamen nog twee andere agenten toesnellen, die klaarblijkelijk aan de voor- en de achterzijde van het huis op post hadden gestaan.

De drie arrestanten waren stevig geboeid en werden nu haastig, ieder door twee agenten begeleid naar de wachtende auto gebracht.

Het geschiedde zoo snel, dat het nieuws-

gierige publiek nauwelijks tijd had om te zien, wat er voorviel.

De auto reed dadelijk weg, maar de reus, die bij de arrestatie de behulpzame hand had geboden, keerde weder in het huis terug.

Het was het huis van een welbekend New Yorker, den bankier Cressy en met dezen bankier was juist denzelfden dag iets zeer eigenaardigs gebeurd — hij was, tegelijk met een zekeren Dr. Fox in zijn eigen huis gevangen genomen, op beschuldiging, lid te zijn van de „Bende van het Kwade Oog”.

Slechts een Amerikaan kon begrijpen, welk een vreeselijke beschuldiging hierin gelegen was.

Inderdaad, de zooeven genoemde Bende verspreidde sedert eenige weken schrik en ontsteltenis in de wereldstad, nadat zij meer dan een jaar geleden geheel ten onder scheen te zijn gebracht met de terechtstelling van haar Chef, Buster Finn geheeten, bijgenaamd „de Moloch”.

Het aantal moorden, beroovingen, ontvoeringen en bomaanslagen was sedert eenige

weken weder onrustbarend toegenomen, of schoon het onmiskenbaar was, dat er reeds weder een zekere teruggang viel te bespeuren.

Deze verbetering was hoofdzakelijk toe te schrijven aan het optreden van een geheimzinnigen vreemdeling, wiens naam slechts fluisterend genoemd werd en van mond tot mond ging, maar in de eerste plaats in de kringen der ingewijden, dat wil in dit geval zeggen — van de politie te New-York en te Londen.

Want de naam van dien man was John Raffles — de Gentleman-Inbreker, die in zijn eigen land geruimen tijd gezocht werd en op wiens aanhouding nog altijd een premie was gesteld van duizend pond sterling.

De aankondigingen, de biljetten, waarop deze uitlovingen gedrukt stonden waren sedert lang vergeeld en hingen in flarden bij de muren, waarop zij geplakt waren — maar de man, wien zij golden, liep nog altijd op vrije voeten en scheen de autoriteiten te tartten.

Hoe hij zoo snel in Amerika was gekomen, dat mocht een raadsel heeten — zij, die op de hoogte konden zijn, verklaarden met de meeste beslistheid, dat hij de reis in een enkelen, ja zelfs binnen een halven dag moest hebben volbracht, van Londen naar New-York.

Want het stond als een paal boven water, dat Raffles om tien uur in den morgen in Londen moest hebben vertoefd, hetgeen onwrikbaar was vastgesteld, en dat hij om acht uur in denzelfden avond, Engelsche tijd, onmiskenbare bewijzen van zijn aanwezigheid te New-York had gegeven.

Hoe dit ook zij — dit alles was een paar weken geleden — Raffles had zich aanstonds tot een bondgenoot van de New-Yorksche politie verklaard, althans voor zoover het de bestrijding van de bende betrof. En zeer spoedig had „Het Kwade Oog” tot zijn nadeel moeten onder vinden, wat dit zeggen wilde!

Reeds dadelijk namen de arrestaties toe, verscheidene leden van de bende waren gevangen genomen in en verwoede gevechten met de politie werden er tevens een aantal gedood of zwaar gewond.

De gelederen van de bandieten werden wèl ernstig gedund, want ten slotte viel, door toedoen van John Raffles, niemand anders dan Dr. Fox in handen der politie.

Slechts de vrienden, en ook de vijanden van Fox konden weten, hetgeen dit te betekenen had.

Hij was de chef, de aanvoerder van het genootschap van „De Gouden Sleutel”, welks

hoofdkwartier zich te Londen bevond, een van de machtigste misdadigersorganisaties der geheele wereld en waarbij talrijke benden, niet alleen uit Engeland, maar ook uit Frankrijk, Italië, Spanje en zelfs Rusland waren aangesloten.

Hij werd de „Meester” genoemd en duizenden bandieten, over de geheele wereld verspreid, waren den chef van het genootschap op straffe des doods, onvoorwaardelijk gehoorzaamheid verplicht.

Fox was de derde chef — vóór hem hadden Professor Shydrift en Professor Nicholson geregeerd.

De eerste had het leven verloren in een verbitterden strijd in de lucht tegen Raffles en was van een hoogte van twee duizend meter te pletter gevallen, de tweede had zijn leven van moord en roof geëindigd aan de galg — eveneens door toedoen van Raffles, die hem met meedoogenlooze vastberadenheid vervolgd had.

Men kan zich dus voorstellen, welk een verbitterde vijandschap er heerschte tusschen den opvolger van deze beide mannen, wiens levensdraad door den Grooten Onbekende was afgesneden, en John Raffles.

Reeds herhaalde malen hadden deze mannen tegenover elkander gestaan — nu eens scheen deze te zullen winnen, dan weder leek het alsof gene met de zege zou strijken.

De inzet van deze worsteling, was steeds — het leven.

Beide mannen wisten met groote stelligheid van elkander, dat zij geen medelijden behoefde te verwachten.

Maar de strijdwijze van Dr. Fox was een andere dan die van John Raffles.

Tot tweemaal toe had Raffles, nadat hij Fox in zijn macht had gekregen, dezen tot een eerlijk tweegevecht uitgedaagd en beide malen was zijn tegenstander er in geslaagd, zijn lot te ontkomen.

Maar wanneer Raffles het onderspit had gedolven — dan wist Fox niet van ridderlijkheid of van gelijke kansen, hij veroordeelde zijn vijand eenvoudig tot een langzamen marteldood en slechts als door een wonder, of door de toewijding van zijn beide vrienden, Charles Brand en den reusachtigen chauffeur James Henderson, die hem tot in den dood waren verknocht, kon hij er telkens in slagen, dit lot van zich af te wenden.

En nu was deze vreeselijke man, deze Dr. Fox, die op zijn beurt naar New York was gekomen, na uit het huis van bewaring te Lon-

den te zijn ontsnapt, waarin hij opgesloten was in afwachting, dat zijn proces een aanvang zou nemen, eveneens gearresteerd — en wederom als gevolg van het ingrijpen van John Raffles.

De arrestatie had plaats gehad in het huis van zijn vriend Cressy.

Daar Fox sterke verdenking koesterde, dat de persoon, die de politie op zijn spoor had gebracht John Raffles was, zoo had deze er glimlachend in toegestemd, zijn doods vijand en de agenten naar het hoofdbureau van politie te vergezellen.

Hij was op dat oogenblik vermomd geweest als verpleegster.

En niet alleen wist hij door zijn welbespraaktheid den commissaris van politie te overtuigen, dat Fox zich schromelijk vergiste, maar hij kreeg zelfs verlof om met zes agenten het huis van Cressy nogmaals te onderzoeken, daar hij in de vaste overtuiging verkeerde, dat dit huis een of anderen geheimen ingang moest hebben.

En tot woede van den gearresteerden Dr. Fox vertrok Raffles, zooals hij gekomen was, ditmaal in gezelschap van zes agenten van politie, die hem ter assistentie waren mede gegeven.

Raffles had zich uitgegeven voor een particulier detective uit Londen, die juist naar New York was gekomen om Dr. Fox te vangen en de commissaris had hem na inzage van de hem voorgelegde papieren grif geloofd.

En dat de Groote Onbekende goed had gezien, bleek spoedig — want in het huis van den medeplichtigen bankier ontdekte hij na eenig zoeken een geheime lift, die naar een onderaardsche gang voerde.

Eigenlijk had Raffles gehoopt, dat hij in het huis misschien een aanwijzing zou vinden, betreffende den geheimzinnigen Moloch, den man, dien niemand van de leden ooit van aangezicht tot aangezicht gezien had, en die niettemin met vaste hand alle aangelegenheden van de bende regelde.

Daarin werd hij bedrogen, maar het was althans een kleine voldoening, dat er in het huis nog drie bandieten werden overrompeld, die juist door die geheime gang waren binnengetroten en dat hij in een goed verborgen vak van Cressy's schrijfbureau een aantal documenten ontdekte, die voor de politie van groot nut zouden zijn bij de bestrijding van de bende van het „Kwade Oog”.

Na deze korte en noodzakelijke inleiding kunnen wij den loop van ons verhaal vervolgen.

De reus, na een handje te hebben geholpen bij het expedieeren van de gevangen bandieten, was weder in huis gegaan en voegde zich bij John Raffles en Charles Brand, die van achter een raam hadden toegezien, hoe de drie bandieten in de politie-auto werden weg gebracht.

„Het is in orde, Mylord,” riep hij uit, zoodra hij was binnen getreden.

„Goed zoo Henderson,” zei Raffles met een goedkeurend hoofdknikje, „dan zullen wij eens wat anders gaan beginnen.”

Brand, een nog jonge man, met een zacht, blozend gelaat en helderblauwe oogen, legde nu de hand op den schouder van zijn metgezel, die zijn verpleegsterskleeren op het bureau van politie had afgelegd, en zeide, half lachend, half op ernstigen toon:

„Als je mij de waarheid vraagt, dan acht ik het eerstvolgende, wat wij te doen hebben — ons onmiddellijk naar Londen te begeven.”

„Hoe zoo?” vroeg Raffles. „Verveel je je hier?”

„Vervelen, neen — dat nu bepaald niet,” antwoordde Brand meesmuilend. „Men zou al een zeer zonderlinge klant moeten zijn, als men zich zou kunnen vervelen, wanneer ons leven iedere minuut — wat zeg ik, — iedere seconde van den dag gevaar loopt, wanneer men nu eens een ouden geneesheer, dan weder een voddensraper, en een paar uur later een tramconducteur moet voorstellen. Vervelen? Wel, mijn waarde, wij beleven in een week genoeg spanning, om een bioscooppubliek een half jaar te voorzien! Neen, het is juist de overmaat van zenuwachtige opwinding, die mij noopte tot mijn opmerking!”

„Ik kan van zenuwen niets merken,” hernam Raffles bedaard.

„Jij — jij hebt dan ook zenuwen als scheepskabels,” riep Brand uit. „Ik weet het, je hebt je nu eenmaal voorgenomen om de bende van het Kwade Oog te bestrijden, tot ze machteloos is, maar....”

„Niet alleen tot zij machteloos is, Brand,” viel Raffles hem steeds even bedaard in de rede, „maar tot zij totaal is uitgeroeid en dat zal zij pas zijn, wanneer wij de identiteit hebben kunnen ontdekken van den Moloch, van den man, die Buster Finn opvolgde.”

Brand zuchtte, maar hij zweeg.

Hij begreep wel, dat Raffles zich nu eenmaal vast had voorgenomen, zijn plannen ten uitvoer te brengen en dat hij dus, wanneer hij naar Londen terug wilde gaan, dit alleen zou moeten doen.

Want er was geen sprake van, dat Henderson

zijn meester in den steek zou laten.

Trouwens, — Brand zelf dacht er ook geen oogenblik aan, nu Raffles blijkbaar onwillig was, de reeks zijner avonturen hier te New-York af te breken.

En daarom schikte hij zich in het onvermijdelijke, in de zoete hoop, dat een toeval hem spoedig op het spoor zou brengen van den geheimzinnigen Moloch.

In ieder geval was Fox onschadelijk gemaakt — en dat was al heel wat waard.

De politie-auto was nu uit het gezicht verdwenen en Raffles wendde zich tot de beide anderen met de opmerking:

„Wij zullen nu eens de onderaardsche gang onderzoeken, voor wij ons naar Helen Felton, mijn beschermeling, begeven.”

„Zij zal wel in spanning op ons wachten,” merkte Brand op.

„Wij zullen niet langer dan een kwartier noodig hebben voor ons onderzoek, denk ik,” hernam Raffles. „Laat ons spoedig aan het werk gaan.”

De drie mannen traden het aangrenzende vertrek binnen dat als werkkamer was ingericht, waar zoeven de arrestatie van Fox, van Cressy en van de drie zoo juist weg geleide bandieten had plaats gehad.

Daar gekomen, liep Raffles toe op een grooten spiegel, die aan den wand hing, zocht even en drukte toen op een kleine verhevenheid tusschen de krullen van de lijst verborgen.

Dadelijk schoof een zware boekenkast opzij, die tegen een der wanden geplaatst was.

Een smal, maar tamelijk lang luik werd zichtbaar, waarop gemakkelijk vier mannen konden plaats nemen.

Tegelijkertijd stapten Raffles, Brand en Henderson op het platform, dat aanstonds uit zichzelf omlaag zakte en omstreeks acht meter lager weder zachtjes stuitte op den bodem van een vierkanten liftkoker.

Raffles had reeds een zaklantaarn ontstoken en belichtte daarmee de vierkante opening, in een der zijwanden van den koker.

Deze opening was zoo laag, dat de mannen zich moesten bukken om er door te kunnen gaan.

Zij bevonden zich in een tunnel, waar twee mannen elkander juist zouden kunnen passeeren en die snel hooger werd, zoodat zij spoedig

rechttop konden staan.

De drie mannen hadden hun revolver gegrepen, op alles verdacht, en schreden behoedzaam verder, daar zij er rekening mede moesten houden, dat zich wellicht ergens een verborgen luik kon bevinden, dat misschien onder hun voeten zou wegzinken, en waardoor zij in een diep riool of op den bodem van een nieuwen put te pletter zouden vallen.

Maar er geschiedde niets en na tien minuten te hebben geloopt, bereikten de drie mannen het uiteinde van de rechte tunnel, afgesloten door een stevige, met ijzer beslagen deur.

Het kostte Raffles, ofschoon hij van uitstekende instrumenten voorzien was, vijf volle minuten om het slot van deze deur te openen, maar eindelijk konden de mannen haar passeeren en bevonden zij zich in een soort rommelkelder waar zich een menigte oude flesschen en pakkisten bevond.

Na eenig zoeken had Raffles in een der wanden van dezen kelder een houten schuifdeur gevonden en nadat ook deze geopend was, konden de drie mannen een tweeden kelder binnen treden, ruimer dan de eerste, en die blijkbaar was ingericht als bergplaats van een groot pakhuis.

De schuifdeur bleek beschilderd te zijn als een voortreffelijk nagebootst stuk van den keldermuur, zoodat het in het half duister zeker onmogelijk zou zijn te ontdekken, dat zich hier een opening bevond.

De kelder had twee kleine ramen, hoog aangebracht, en waardoor men niets anders dan het onderste gedeelte van de beenen der voorbijgangers kon zien.

Raffles plaatste zich op eenigen afstand voor een der stoffige vensters en daar doorheen kon hij juist den naam lezen van de straat, aangebracht op een tegenover liggend hoekhuis.

„Nu weten wij tenminste waar wij zijn,” bromde hij vergenoegd. „Ik zie daar den naam van de straat en van de zijstraat — een vergissing is onmogelijk.”

„Maar hoe kwamen de bandieten hier weg?”

„Heel eenvoudig — zij gingen de keldertrap op en zullen daar wel een binnenplaats bereikt hebben, vanwaar zij gemakkelijk een of andere straat konden bereiken. Ik weet nu, wat ik weten wilde, vrienden — wij zullen nu maar terug keeren.”

HOOFDSTUK II.

DE SCHIJNDOODE

De drie mannen keerden langs denzelfden weg weder terug en namen weder op het platform van de lift plaats.

Raffles haalde een kleinen glinsterenden hefboom over, die hij in een der wanden ontdekt had en langzaam, zonder eenig gerucht, ging de lift naar boven.

Even later stonden zij weder in het werkvertrek en toen Raffles nogmaals op den knop in de spiegelijst drukte, rolde de kast met de zware planken, waarop zij stond, weder op haar plaats terug.

Raffles wierp nog een blik om zich heen en zeide toen:

„Wij hebben hier voorloopig niets meer te doen, vrienden — laten wij nu maar vertrekken en ons eens met Helen Felton bezig houden, die haar leven gewaagd heeft om ons te redden.”

„Niet ons, Edward — jou alleen!” riep Brand uit, „voor ons zou zij het zeker nooit gedaan hebben.”

„En waarom niet, als ik vragen mag?” vroeg Raffles, terwijl hij Brand strak aankeek.

Deze wilde iets zeggen, maar hij bedacht zich, haalde de schouders op en vergenoegde er zich mede, binnensmonds iets te mompelen, wat niemand anders dan hijzelf verstond.

Wie was die Helen Felton, waarover de beide mannen zoeven gesproken hadden?

Zij was de weduwe van een schatrijken fabrikant, in staat om aan al haar weelderige grillen te voldoen — maar door haar hartstochtelijken aard gedreven op een misdadig pad, hetwelk haar regelrecht naar de bende van het Kwade Oog had geleid.

Die vrouw, die met haar rijkdommen zooveel goeds had kunnen doen, gaf er de voorkeur aan, als man verkleed in het holste van den nacht de hollen der misdadigers te bezoeken en zelf deel te nemen aan de gevaarlijkste ondernemingen — inbraken en beroovingen. Zij had met eigen hand tot tweemaal toe een agent zwaar gewond met een revolverschot, en zij wist ook het mes goed te hanteeren.

Deze vrouw, van een verblindende schoonheid, was eenige dagen geleden door Dr. Fox afgevaardigd om den helper van John Raffles in haar netten te lokken.

Maar het noodlot had het anders gewild.

Niet de helper van Raffles — hijzelf was in haar woning verschenen en in plaats dat zij hem had kunnen verlokken zijn vriend te verraden, had zich een gevoel van haar meester gemaakt, dat zij wellicht in haar geheele leven nog niet gekend had.

Maar Raffles had zich van dat alles bitter weinig aangetrokken — hij streefde een geheel ander doel na — hij was in haar huis gekomen, niet alleen om de plannen van Fox te dwarsboomen, maar ook om haar te ontlasten van een groot gedeelte van haar geld en haar juweelen.

Daartoe was het echter niet gekomen, want juist toen hij haar machteloos had gemaakt, werd hij door Fox en een aantal zijner medeplichtigen overvallen en geboeid in een auto weggevoerd, nadat hij zelf zijn slachtoffer weder van de boeien had moeten bevrijden, welke hij haar had aangelegd.

Maar de vrouw, medegesleept door haar zoo plotseling ontbrande liefde, had zich geen

oogenblik bedacht, maar had zich op weg begeven, om den man te redden, die haar verbitterde tegenstander moest zijn en dien zij toch onmogelijk als een vijand kon behandelen — daartoe had het gevoel, dat zich van haar had meester gemaakt, reeds te diep in haar hart wortel geschoten.

Raffles werd bevrijd, maar de rol, welke Helen Felton daarbij vervuld had, kon niet lang geheim blijven en de leden van de bende hadden een duren eed gedaan, dat zij zou sterven, om aldus haar verraad te boeten.

Maar alweer was Raffles tijdig bij de hand, om deze moorddadige plannen in duigen te doen vallen.

Hij wist de schoone vrouw over te halen, een middel in te nemen, waardoor zij gedurende bijna een geheel dag onbewegelijk stijf en koud als een doode zou terneder liggen en Brand trad op, vermomd als een eerwaardig geneesheer.

De bandieten werden volkomen op een dwaalspoor gebracht en toen zij binnen drongen om Helen Felton haar straf te doen ondergaan, vonden zij slechts een lijk.

Tot dusver meenden de bandieten dan ook niet anders, of hun voormalige medeplichtige had de hand aan zichzelf geslagen, om hun aldus voor te zijn, en zich de martelingen te besparen, welke de Moloch zeker voor haar had uitgedacht.

Reeds had Brand aan Raffles mede gedeeld, dat het bewustzijn bij de jonge vrouw was terug gekeerd en nu zouden de drie mannen zich op weg begeven, om haar voor goed te onttrekken aan de wraak van de bende.

Want zij begrepen wel, dat zij niet geheel veilig was, ofschoon men haar voor dood moest houden.

Spoedig genoeg zou het bekend worden, dat Helen Felton nog tot de levenden behoorde en opnieuw zouden de schurken haar achter volgen, totdat zij gevallen zou zijn onder het mes van een sluipmoordenaar, of door den kogel van een der bandieten.

Het was omstreeks acht uur in den avond, en langzamerhand begon de duisternis te vallen, toen de drie mannen het huis van Cressy verlieten.

Een straat verder bevond zich een restaurant waar zij een stevigen maaltijd nuttigden; en daarop reden zij in de inmiddels bestelde huurauto naar de 17de straat, niet ver van Fifth Avenue, waar zich het huis van Helen Felton bevond.

„Zou zij daar nu nog geheel alleen liggen?” vroeg Brand, nadat de auto eenigen tijd had voort gereden.

„Dat is tenminste zeer waarschijnlijk,” antwoordde Raffles, „haar twee mannelijke bedienden waren beiden leden van de bende en een hunner, Grocer, is reeds gearresteerd. De ander weet niet beter, of zijn zoogenaamde meesteres is dood en hij heeft volstrekt geen reden, om daar terug te keeren. Wat de kame-nier betreft — die vertoef bij haar ouders. Het is ook immers beter, dat zij geheel alleen is, want des te gemakkelijker zullen wij onze plannen kunnen volbrengen.”

„Wat dunkt je, dat er met Fox zal geschieden?” vroeg Brand na eenigen tijd.

„Wel, op dit oogenblik is het bericht van zijn arrestatie natuurlijk reeds naar Engeland geseind en waarschijnlijk reeds bekend op de redactie-bureaux van de groote bladen. Het spreekt vanzelf, dat de justitie van ons land telegrafisch de uitlevering zal aanvragen van Fox, daar zij als het ware de oudste rechten op hem heeft en de Amerikaansche justitie zal geen oogenblik aarzelen, aan dat verzoek gevolg te geven. Het uitwisselen van de noodige formaliteiten zal een paar dagen in beslag nemen en met het eerste het beste Engelsche schip zal Fox weer naar Engeland terug worden gebracht.

„Mag ik een opmerking maken, Mylord?” vroeg Henderson, de reusachtige chauffeur op bescheiden toon.

„Laat een hooren, James,” kwam Raffles glimlachend.

„Ik wilde wel, dat de Engelsche justitie thans wat beter op hem paste. Wij kunnen toch niet ons geheele leven besteden met achter dien schurk aan te loopen?”

„Je opmerking is niet zonder grond, James,” riep Brand lachend uit. „Wij doen steeds wat wij kunnen, maar wij zijn nu eenmaal geen kindermisjes en Dr. Fox is geen zuigeling. Wij hebben den ellendeling nu reeds tweemaal helpen vangen, en men kan toch niet verlangen, dat wij hem zelf gevangen houden?”

„Dat niet — maar wij hadden hem bijvoorbeeld kunnen opknoopen,” bromde Henderson. „Het zou hoogstens vijf minuten werk zijn geweest en wij zouden den schurk voor goed zijn kwijt geraakt.”

„Het middel zou inderdaad afdoende zijn geweest, James,” zeide Raffles glimlachend. „Maar ik ben nu eenmaal niet gesteld tot beul. In een open gevecht zou ik Fox nog altijd

willen ontmoeten en dan zou het noodlot moeten beslissen, wie van ons beiden dit ondermaansche zou moeten verlaten, maar daarvoor was ditmaal in het geheel geen gelegenheid!"

„Indien ik in uw plaats was, Mylord," ging Henderson koppig voort, „dan zou ik niet zooveel omslag gebruiken. Wanneer ik een giftslang op mijn weg ontmoet dan loop ik ook niet eerst naar den rechter, om verlof te vragen het ondier te dooden, maar ik licht mijn laars op en trap het de hersens in!"

„Wij behoeven nu het onderwerp niet verder aan te roeren, James," hernam Raffles, „want volgens menschelijke berekening zal Dr. Fox onzen weg niet meer kruisen! Men zal hem nu wel beter opbergen, daar ben ik zeker van! En als hij eenmaal voor den rechter staat, is zijn lot niet twijfelachtig — hij zal, evenals zijn voorganger Nicholson, zijn afschuwelijke misdaden aan de galg moeten boeten."

Een oogenblik later stond de auto stil voor het fraaie heerenhuis.

Het was nu geheel duister geworden.

Raffles betaalde den chauffeur en zond den man weg.

Daar hij den sleutel van het huis had, kon hij gemakkelijk binnen komen.

Even later stonden de drie mannen in de vestibule en zij wilden de groote trap opgaan toen Raffles plotseling stil stond met den vinger op de lippen en een uitdrukking op zijn gelaat, die tot stilte maande.

Zijn scherp oor had ergens in huis eenig gerucht opgevangen — een gerucht waarvan hij den aard uit eigen ervaring kende — het was het krassen van een of ander werktuig over metaal — bijvoorbeeld van een beitel op het slot van een brandkast....

Een oogenblik later had hij zijn revolver getrokken en Henderson en Brand volgden zijn voorbeeld, ofschoon zij zelf nog niet begrepen, waardoor de aandacht van Raffles kon zijn getrokken.

Maar toen zij de eerste verdieping hadden bereikt, onhoorbaar voortschrijdend op de dikken looper, hoorden ook zij het verdacht gerucht.

Het kwam uit een vertrek, waarvan de deur op een kier stond, want de man die daarbinnen bezig was, achtte het blijkbaar onmogelijk, dat men hem zou kunnen storen — hij was immers geheel alleen met een doode in het groote huis?

Toen echter hoorden de drie mannen weder

een ander, een nieuw geluid — er werd ergens heel zachtjes een deur geopend.

Maar de inbreker scheen het te hebben gehoord — er klonk een onderdrukte vloek, toen de gesmoorde kreet van een vrouw, die men aanvalt en toen een half gedempt geroep om hulp, aanstonds gevolgd door het geluid van een worsteling.

„Kom mee!" riep Raffles uit. „Helen Felton verkeert in gevaar!"

De drie mannen snelden door de gang en Raffles rukte de deur verder open. Daar, dicht bij een der ramen, die op den grooten tuin uit kwamen, en hetwelk half open stond, worstelden een man en een vrouw, die in de vuist een kleine revolver geklemd hield, van welk wapen zij zich echter niet kon bedienen, daar de man haar met de eene hand bij den pols gegrepen had, terwijl hij haar met de andere de keel trachtte dicht te knijpen.

In een oogenblik was Raffles op den inbreker toegesprongen en zwaar als een moker daalde zijn vuist op de kaak van den kerel neer, die als een blok omviel.

Iedere andere vrouw zou waarschijnlijk aanstonds in zwijm zijn gevallen, maar Helen Felton was van een ander ras.

Zij wreef zich slechts even den pols, waarop zich een roode striem vertoonde en wierp een schuwen blik op den man, die haar te hulp was gesneld.

Zachtjes zeide zij:

„Ik dank u — gij hebt mij opnieuw het leven gered! Die ellendeling zou mij zeker de strot hebben dicht geknepen, als gij niet op tijd waart gekomen."

„Het heeft volstrekt niets om het lijf, madame!" hernam Raffles op koelen maar volmaakt hoffelijken toon. „Het spreekt vanzelf, dat geen gentleman had mogen toelaten, dat een dame in haar eigen huis werd overvallen!"

Hij wendde even den blik op het beweginglooze lichaam op den vloer en vroeg toen:

„Kent gij dien man?"

„Hij is een lid van de bende," fluisterde de jonge vrouw.

„Het is niet twijfelachtig, wat zijn doel was," hernam Raffles. „Hij heeft gedacht, dat hier een voortreffelijke gelegenheid was, om een goeden slag te slaan! Een huis zonder bedienden, de bewoonster dood, de kasten en kisten vol goud en juweelen! Nu, ik neem hem dit voornemen op zichzelf niet kwalijk, daartoe mis ik de bevoegdheid — maar ik

zal het hem nooit vergeven, dat hij zich aan een vrouw heeft durven vergripen!"

„Hij heeft reeds verscheidene misdaden op zijn geweten!" hernam Helen Felton op zachten toon, „en ik ben er zeker van, dat hij mi zou hebben gedood, als gij niet tusschenbeide waart gekomen!"

„Dan blijken wij dus een goede vangst te hebben gedaan," zei Raffles. „Wij zullen dezen man even onschadelijk maken!"

Hij gaf Brand en Henderson, die in de deur-opening waren blijven staan, een wenk en in een oogenblik hadden beiden den man gebonden en gekneveld.

Hij kwam toen juist weder bij kennis en wierp een woesten blik om zich heen, totdat deze tenslotte gevestigd bleef op het bleeke gelaat van Helen Felton.

De jonge vrouw begon over al haar leden te beven, ondanks haar geestkracht, want zij begreep de beteekenis van dezen stommen blik maar al te goed: haar leven zou niet veel meer waard zijn, wanneer zij zich slechts even op straat vertoonde, want aanstonds zouden de leden van de bende van het Kwade Oog weder haar spoor als bloedhonden volgen, totdat zij, vroeg of laat, in hun handen zou vallen — en dan was haar lot niet twijfelachtig.

In het beste geval zou men haar verraderlijk van onder een zakdoek neerschieten, of haar met een dolk neerstooten.

Raffles scheen te begrijpen, wat er in haar om ging, want hij vervolgde op denzelfden zakelijken toon:

„Het spreekt vanzelf, dat gij niet hier blijft, madame — maar wat wij verder te bespreken hebben, mag deze ellendeling niet hooren!"

Deze woorden waren voor Henderson voldoende, om op den geboeiden schurk toe te treden en hem als een pak bagage over de schouders te werpen, om tenslotte het vertrek met hem te verlaten, en den man elders weer neer te eggen, waar hij hem zou bewaken.

Zoodra het geluid van Henderson's voetstappen was weg gestorven, hernam Raffles:

„Het is zaak, dat gij zoo spoedig mogelijk vertrekt uit deze stad en zoo mogelijk uit dit land. Hebt gij iets, wat u hier terughoudt?"

„Niets," antwoordde de jonge vrouw op bitteren toon, terwijl zij Raffles een blik toewierp, die maar al te duidelijk sprak, maar dien Raffles scheen mis te verstaan — of niet

wilde begrijpen, wat zeker het waarschijnlijkst zou zijn.

„Als dat zoo is, madame," ging hij voort, „dan zou ik u willen voorstellen nog heden-nacht naar Engeland te vertrekken. Daar zijt gij in ieder geval volkomen veilig en daar kunt gij blijven, tot de lucht hier gezuiverd is — en ik hoop, dat dit binnen een maand het geval zal zijn."

„Vertrekken? Vannacht reeds?" herhaalde Helen langzaam. „Maar dat is onmogelijk. Teneerste moet ik mijn toebereidselen maken — ik moet toch orde op mijn zaken hier stellen — en ten tweede vertrekt geen boot voor overmorgen."

„Wanneer die boot vertrekt, madame, zult gij reeds lang in Londen zijn," zeide Raffles glimlachend.

Helen Felton wierp Raffles een onderzoekenden blik toe en zeide toen op gekrenkten toon:

„Gij drijft den spot met mij, John Raffles — dat had ik niet van u verwacht."

„Ik spreek in vollen ernst, madame. Ik zal u met mijn vlieg-machine in acht uur over den Oceaan voeren en als alle omstandigheden gunstig zijn, zelfs in zes uur."

„Met de vlieg-machine, maar dat is waar ook," riep Helen uit — „nu herinner ik me, wat men onder de leden van de bende mompelde. Men zeide, dat gij in het bezit moest zijn van een vlieg-machine die over een ongeloofelijke snelheid beschikt, daar het anders volkomen onmogelijk was, uw verblijf op bepaalde plaatsen van den aardbol te verklaren."

„Dan hebben ditmaal de geruchten waarheid gesproken, madame," zeide Raffles. „Mijn vlieg-machine heeft overigens weinig wonderlijks — zij gaat alleen ruim tweemaal zoo snel als de snelste tot dusver gebouwde toestellen! Gij kunt er u trouwens aanstonds van overtuigen!"

„Maar mijn eerste bezwaar blijft! Ik kan onmogelijk op staanden voet vertrekken, zonder mijzelf groote schade te berokkenen! Het is noodzakelijk, dat ik eerst met mijn bankier praat!"

„Laat hem dan hier in uw huis komen madame — want ik zeg u, dat gij u aan groot gevaar bloot stelt, zoodra gij u weder in het openbaar vertoont!" hernam Raffles op waarschuwendem toon.

„Ik zal uw raad opvolgen," zeide Helen.

„Hoeveel tijd zouden uw toebereidselen in beslag nemen?"

„Ik heb er zeker wel een geheelen dag voor noodig!”

„Dan zullen wij het er voor houden, dat gij morgenavond na het vallen van de duisternis met ons vertrekt! Gij kunt aan boord van de vliegmaschine rustig slapen, en als gij weder ontwaakt, zult gij u boven Engelsch

grondgebied bevinden! Maar wij zullen u morgen niet alleen laten — een mijner vrienden zal wel zorgen dat hier niemand het huis binnendringt, tenzij met uw goedvinden. Men mocht de poging van den schurk, dien wij zooeven onschadelijk hebben gemaakt, eens willen herhalen.”

HOOFDSTUK III.

DE ONTSNAPPING VAN DR. FOX.

Er waren drie dagen verlopen, sedert dit gesprek plaats had in de zitkamer van Helen Felton.

De Amerikaansche autoriteiten hadden grooten spoed gezet achter de aangelegenheid betreffende Dr. Fox.

Alle noodige formaliteiten waren telegrafisch gewisseld en de bandiet zou onmiddellijk weder naar Londen worden teruggezonden waar hij het allereerst zou moeten terecht staan.

Om drie uur in den middag zou de „Sussex” vertrekken, een schip van de White Star Line en met dit schip zou Fox weder naar Londen worden terug gebracht.

Men had alle voorzorgsmaatregelen genomen, opdat hij niet zou kunnen ontsnappen en de dagen, welke verliepen tusschen zijn arrestatie en het vertrek van de „Sussex” had hij door gebracht in de gewone gevangenis, waar hij zeer streng werd bewaakt en waar iedere poging tot ontvluchting van te voren als volstrekt onmogelijk moest worden aangemerkt.

Zijn overbrenging naar het schip had plaats in een gewone politieauto, waarin twaalf goed gewapende politieagenten hadden plaats genomen en de overbrenging had in het holst van den nacht plaats zoodat er zich zoo goed als geen voorbijgangers op straat bevonden en een onverhoedsche overval van de auto dus onmogelijk kon plaats hebben.

In de volkomen verlaten straten zou men een eenigszins talrijke bende dadelijk hebben opgemerkt en het zou voldoende zijn geweest, snel een zijstraat in te slaan.

Alles was daarenboven volstrekt geheim gehouden en het uur van de overbrenging was

alleen bekend aan den hoofdcommissaris van politie en den minister van justitie.

Pas op het allerlaatste oogenblik werden de noodige manschappen en de beide inspecteurs van politie gewaarschuwd.

Het begon echter reeds langzaam te dagen, toen de auto eindelijk stil hield voor het groote hek, hetwelk den landingsteiger van de boot van de White Star Line afsloot.

Daar slenterden eenige arbeiders, kade-werkers en leegloopers rond, geeuwend en hui-verig, want de nachtlucht was koud.

De auto moest even stil houden, want het groote hek moest worden geopend, opdat de wagen tot vlak voor de aanlegplaats zou kunnen rijden.

Veiligheidshalve hadden de agenten hun revolvers getrokken, ofschoon zij wel begrepen, dat zij die niet zouden behoeven te gebruiken tegen zes of zeven nog half slapende arbeiders, die daar wat rond liepen.

Er was bovendien een politiepost in de onmid-dijke nabijheid en een enkel fluitsein zou voldoende zijn, nog een twintig of dertig man ter assistentie op te roepen.

Maar juist toen het hek werd open gedraaid, schreeuwde een der arbeiders iets, hetgeen door geen enkele van de aanwezigen kon worden verstaan — slechts een uitgezonderd, en die een zat zwaar geboeid, met gebogen hoofd, temidden van een twaalfstal goed gewapende agenten, waarvan er vier hem aan weerszijden vasthielden door middel van een stalen ketting, die op twee plaatsen aan zijn armen was bevestigd.

Fox hief zelfs het hoofd niet op, toen hij deze, in een onbekende taal geroepen woorden

vernam, maar als de agenten hem eens goed in het gelaat hadden kunnen zien, dan zouden zij gemerkt hebben, dat zij wel degelijk voor hem bestemd waren geweest, want een sombere, triomfantelijke glimlach vloog over het bleeke gelaat van den Meester....

Reeds reed de auto door het hek, het ruime plein op, en beschreef een wijden boog, totdat zij stil hield juist voor de breede loopplank van het machtige zeekasteel, dat daar onbeweeglijk voor anker lag, schijnbaar dood, en toch trillend van inwendig leven, want reeds was men bezig stoom te maken.

Men liet den gevangene uitstappen.

Twee agenten liepen voorop, daarop volgde Fox, door vier andere agenten vast gehouden en de overigen vormden de achterhoede —

Het zou een talrijke en zeer brutale bende moeten zijn, die op dit tijdstip had willen trachten, Dr. Fox te bevrijden.

De agenten gingen met hun gevangene de treeplank op en boven, aan het einde van de hooge trap werd Fox in ontvangst genomen door twee hooger geplaatste politiebeambten, die toezagen, dat hij veilig in zijn cel werd opgesloten.

Dit cachot bevond zich in het voorschip, op dezelfde hoogte als het logies voor de schepelingen, er waren aan boord van de „Sussex” zes van deze cachotten naast elkander gelegen, waarin ook muitende leden van de equipage werden opgesloten, terwijl zich in het achter-schip nog twee van deze cellen bevonden.

Zij waren alle van ijzeren platen vervaardigd en met sterke ijzeren deuren afgesloten.

Hun licht ontvingen zij slechts door een klein getralied venster dat in de deur was aangebracht.

De deuren van deze zes cachotten kwamen drie aan drie uit op een smalle gang, waar de schildwacht heen en weer zou loopen, die Fox zou moeten bewaken, en die om de zes uur zou worden afgelost.

Zonder ook maar een enkele poging te doen, zich los te rukken en te trachten zich overboord te werpen, of langs de valreep den vasten wal weder te bereiken, liet Dr. Fox zich naar het cachot voeren, nadat alle formaliteiten, noodig voor de opname op het schip, waren vervuld.

Toen viel de zware deur van de cel achter hem dicht, de politieagenten verlieten het schip weder en de automobiel reed weg. — — —

Dien nacht had er in een haven, niet ver ten noorden van New-York gelegen, namelijk

te St. John op New Foundland, een hoogst eigenaardig voorval plaats.

Daar lagen tijdelijk zes duikbooten voor anker, die zouden deelnemen aan de groote vlootmanoeuvres, welke vijf dagen later een aanvang zouden nemen, en waarbij ook de President der Vereenigde Staten aanwezig zou zijn.

Het was ongeveer half drie in den nacht en zeer donker, toen een twintigtal mannen behoedzaam langs den kademuur sloop, waaronder de duikbooten gemeerd lagen.

Deze vaartuigen lagen niet vlak langs elkander, daar hiertoe geen plaats was, omdat het toevallig dien tijd druk in de haven was, maar in kleine groepen, twee van twee booten en nogmaals twee, ieder van slechts een.

Een van de duikbooten, lang en smal en blijkbaar zeer snel, met een bemanning van ongeveer dertig koppen, lag geheel afgezonderd van de anderen, juist op de plek, waar de twintig mannen kwamen aansluipen.

Op het dek liep een eenzaam schildwacht op en neder, met het geweer op den schouder, waarvan de loop zwakjes glinsterde in het licht van de lantaarns op de kade.

Een van de mannen, een kerel met een ruw, pokdalig gelaat, bukte zich naar een zijner metgezellen en vroeg hem, zacht fluis-terend :

„Zie je kans, om hem van hier uit te raken, Bill ?”

„Dat zal wel gaan, Jeff, als hij dezen kant uit komt.”

„Doe dan je best — het moet dadelijk raak zijn, want wanneer je mist, en zij hooren het schot, dan is alles verloren.”

De man, die met den naam Bill was aangesproken, hief zich nu een weinig op, en legde een eigenaardig gevormd geweer voorzichtig op den lagen kademuur.

Juist kwam de schildwacht met regelmatige stappen weder terug — over enkele seconden zou hij den achtersteven van de duikboot hebben bereikt, die het dichtst bij de kade was.

Toen klonk er een zeer zwakke knal, alsof er een kurk uit een flesch werd getrokken — en bijna op hetzelfde oogenblik greep de schildwacht zich aan de railing van de duikboot vast, zwaaide even heen en weer en gleed toen op het dek neder.

Een oogenblik wachtten de mannen, blijkbaar om zich te overtuigen, dat de val van het lichaam op het dek onopgemerkt was gebleven aan boord van de duikboot.

Maar toen zij na een minuut niets zagen verschijnen, klauterden zij als apen over de muren en ijlden over de kade op de duikboot toe.

Een paar mannen zaagden vliegensvlug met een metaalzaag de strak gespannen ijzeren kabels door, waaraan de duikboot gemeerd lag, terwijl de anderen op het dek sprongen en onmiddellijk afdaalden door den ingangstoren.

Zij moesten geweten hebben, dat zij verreweg in de meerderheid waren, want van de dertig koppen bevonden zich op dit oogenblik vijf aan boord — de rest had nachtpermissie en was aan het passagieren.

In een oogwenk hadden de bandieten — want aan hun aard behoefde men niet te twijfelen — de bemanning van de duikboot overvallen en alles wat weerstond bood, werd neergeschoten.

Slechts twee mannen, de eerste machinist en de electricien werden gespaard, alle anderen werden in koele bloede vermoord, drie mannen in de kracht van hun leven en in hun slaap overvallen.

Alles was zoo snel in zijn werk gegaan, dat het geheele bloedige tafereel nauwelijks tien minuten had geduurd.

Onder de bandieten bevonden zich blijkbaar oud matrozen, want een oogenblik later reeds voer de duikboot geruischloos de haven uit, zonder lichten, en terwijl de machinist, met de revolver in bedwang gehouden, lijkleek zijn werk verrichtte in de machinekamer.

Nauwelijks buiten de haven gekomen, liet Jeff, blijkbaar de aanvoerder van de bende, aanstonds alle lijken overboord werpen.

Met een schor lachje riep hij, na op het dek te hebben toegekeken bij het vreeselijke werk:

„Nu hebben wij het rijk alleen — en als „Diamond Jack” zijn werk goed verricht aan boord van de „Sussex” dan is Dr. Fox nog vandaag in vrijheid!”

Precies om drie uur in den middag lichtte de „Sussex” het anker.

De beide geweldige schroeven sloegen het water tot schuim en langzaam gleed het trotsche zeekasteel de haven van New York uit.

Het was een prachtige dag en bladstil.

Er bevonden zich vrij veel passagiers aan boord, meerendeels toeristen.

Niemand wist iets van de aanwezigheid van den gevaarlijken gevangene, want de kapitein had er zich wel voor gewacht, door een mede-

deeling in dezen zin de stemming onder de passagiers te bederven.

Kapitein Turner was een joviaal man en hij vond het volstrekt niet noodzakelijk, ook maar een schijn van onrust onder zijn vier honderd passagiers te verwekken.

Alleen de dekofficieren en voorts de weinige constables, aan wie de bewaking was toevertrouwd, wisten iets van de aanwezigheid van den Meester aan boord van de „Sussex” af.

Het was op de breede wandeldekken dien geheelen middag vol passagiers, die kwamen genieten van het heerlijke weder en van de bries, alleen veroorzaakt door de snelle vaart van het schip, want er was geen windje aan de lucht en het was smoorheet.

De avond viel en langzamerhand trokken de passagiers zich naar hun hutten terug.

Om twaalf uur in den nacht viel op de hagelwit geschuurde promenadedekken niemand meer te bespeuren.

Op de brug liepen de officieren van de wacht rustig heen en weder, de handen op den rug en den nachtkijker onder den arm gekneld.

Het was een maanlooze nacht, maar de lucht was helder en men kon gemakkelijk eenige kilometers voor zich uit zien.

Nu en dan gleed een schip voorbij, kenbaar aan de rij lichtjes der patrijspoorten.

Om een uur in den nacht waren reeds vele lichten aan boord van de „Sussex” gedoofd, want op dat uur hadden alle passagiers hun kooien opgezocht, — de conversatie zaal, de speelzaal, lagen verlaten.

Toen, juist op dat uur, stond een van de stokers zeer behoedzaam op van zijn krib in het lage vertrek, waar hij met vier van zijn makkers sliep.

Hij wachtte een oogenblik, trok zijn sokken aan en verliet geruischloos het vertrek.

Dit grensde onmiddellijk aan de bunkers, waar een ontzaggelijke kolenvoorraad was opgestapeld.

Daar stond in een hoek een bak met verschillende werktuigen — spaden, houweelen, zware Engelsche sleutels, vijlen en andere gereedschappen.

De stoker bukte zich, zocht een zwaren Engelschen sleutel uit, geheel van metaal vervaardigd, en bijna een voet lang, stak een vijl bij zich en richtte zich op.

Er lag een vastberaden, woeste uitdrukking op zijn gelaat.

Hij haalde een groot, nikkel horloge te voorschijn wierp een blik op de wijzerplaat, bij

het licht van het elektrische lampje, dat in de groote ruimte brandde en mompelde:

„Over een half uur moet alles afgeloopen zijn!”

Hij haalde diep adem en liep op de smalle ijzeren trap toe, die naar een hooger gelegen dek van het schip voerde.

Hij bereikte een smal portaal, luisterde even aandachtig toe, en zette zijn weg voort, toen hij niets verdachts scheen te hooren.

Hij beklom nog twee trappen, ging eenige gangen door, zonder zich een oogenblik te vergissen en stond toen opnieuw stil.

Het was duidelijk, dat de stoker den weg in het reusachtige schip uitstekend kende.

Hij keek nogmaals op zijn horloge en bromde voor zich heen:

„Nu moet het geschieden!”

Op slechts dertig passen afstand van hem liep de schildwacht voor de cel van Dr. Fox heen en weer.

Hij zou nog slechts een hoek moeten omslaan en dan zou hij tegenover den man komen te staan.

Hij wist, dat de cipier met revolver en geweer gewapend was en hij zou zeker niet aarzelen, van die wapens gebruik te maken — wanneer hij dien man niet vóór was!

Als een kat op de teenen loopend, sloop de stoker nog wat naderbij, den Engelschen sleutel stevig in de rechtervuist geklemd.

Toen waagde hij het even het hoofd om den hoek te steken.

De cipier had juist zijn wandeling volbracht, en bevond zich aan het andere einde van de gang — nog een stap en hij zou op zijn schreden terug keeren.

De stoker trok bliksemsnel het hoofd terug, juist toen de bewaker zich weer omkeerde en wachtte onbewegelijk, totdat hij kon vermoeden, dat de bewaker zich opnieuw had omgekeerd en weder op den terugweg was.

Hij legde zich plat op den grond en keek voorzichtig om den hoek — juist had de cipier weer rechtsomkeert gemaakt.

Dadelijk was de stoker op de been — sluiwend als een panter ging hij de gang in en stond achter den bewaker.

De arm, met den zwaren sleutel gewapend, ging de hoogte in — en het volgende oogenblik daalde het moordwapen op het hoofd van den ongelukkigen cipier neer.

De man slaakte slechts een doffen kreet en zakte toen ineen.

Aanstands bukte de stoker zich over zijn

slachtoffer heen en maakte den sleutelbos van zijn gordel los.

Er zaten slechts drie sleutels aan en hij had spoedig den goeden gevonden.

Fox scheen daar binnen reeds te bevroeden, wat er voorviel, want zijn bleek gelaat vertoonde zich met een duivelschen grijns voor het kleine luikje in de deur.

De stoker liet geen tijd verloren gaan, maar opende dadelijk de celdeur en nam Fox, zonder een woord te spreken, den vinger op de lippen leggend, bij de geboeide handen.

Hij trok hem haastig met zich mede, en beiden moesten over het bewegingloze lichaam van den cipier stappen, hetwelk de nauwe gang versperde.

Nu en dan moesten zij even stilstaan omdat zich in de nabijheid schreden lieten hooren en eenige malen moesten zij zich haastig verschuilen onder een trap, of in een of andere bergplaats.

Het was goed dat de stoker het schip door en door kende, want anders zou men Fox onherroepelijk binnen enkele oogenblikken weder hebben gevat.

Door een aantal nauwe, donkere gangen en langs eenige smalle wenteltrappen voerde de stoker Dr. Fox naar een klein vertrek met een groote patrijspoot, welke hij haastig opende, nadat hij de deur zorgvuldig op slot had gedaan.

Na nog een blik op zijn horloge te hebben geworpen, begon hij in allerijl de boeien door te vijlen die de polsen van den misdadiger omkneld hielden.

Juist toen dit gedaan was, flikkerde daarbuiten op zee gedurende eenige seconden een diepgroen licht, op nauwelijks een kilometer afstand.

„Het is tijd!” zeide de stoker op gedempten toon. „Hebt gij moed, Meester, om van deze hoogte in zee te springen? Wij zijn hier drie meter boven de golven.”

Fox haalde minachtend de schouders op en zonder zelfs den stoker dank te zeggen, stapte hij op een stoel, wrong zich door het patrijspootje en dook in zee.

Met krachtige slagen zwom hij in de richting van het groene licht, dat zich telkens opnieuw vertoonde, en toen hij ongeveer een kwart mijl gezwommen had, begon hij zoo hard hij kon te schreeuwen.

Reeds begon het in het Oosten te dagen en hij had duidelijk een langwerpige gedaante op de rustige golven ontwaard.

Daarginds was redding, nog eenige slagen

en Fox werd door krachtige armen aan boord van de duikboot getrokken, welke dien nacht door de bandieten gestolen was.

Maar juist toen dit geschiedde, werd de zee over grooten afstand met een hellen, schitterend witten gloed overgoten.

Het schijnsel moest afkomstig zijn van een of ander luchtvaartuig, dat zich op nauwelijks achthonderd meter boven de golven met zeer

groote snelheid onderscheiden.

Het schijnsel was inderdaad afkomstig van het zoeklicht eener vliegmaschine.

Het was de „Duiwel der Lucht”, het wonderlijke toestel, waarmede Raffles Helen Felton veilig naar Londen had gebracht, om nu, in gezelschap van Brand, terug te keeren en zich weder bij James Henderson te voegen.

HOOFDSTUK IV.

NOGMAALS HET HUIS VAN CRESSY.

Om acht uur in den morgen bevatten reeds alle Amerikaansche bladen bijzonderheden omtrent de stoutmoedige ontvluchting van Dr. Fox.

De man, die hem daarbij behulpzaam was geweest, had men nog steeds niet kunnen vatten, want het was duidelijk dat Fox een medeplichtige aan boord van het schip had gehad!

Maar hoe wilde men dien vinden, temidden van vierhonderd passagiers, en negenhonderd schepelingen?

Wel werden er nasporingen gedaan, maar men vond geen enkele aanwijzing — de stoker had zijn taak maar al te goed volbracht!

De schurk had den Engelschen sleutel onmiddellijk over boord geworpen en hij wist heel goed, dat men dit voorwerp niet zoo spoedig zou missen, want er bevonden zich dozijnen van deze werktuigen onder in het schip.

Hij had ook ongemerkt zijn krib weer weten te bereiken en niemand had iets van zijn verdwijnen gemerkt.

De cipier bleek zwaar gewond te zijn, maar men hoopte hem toch in het leven te behouden.

Het was echter zeer de vraag, of de ongelukkige naderhand zou kunnen zeggen, wie hem had neergeslagen, want de scheepsdokter had aanstonds verklaard dat de wonde moest zijn toegebracht, door iemand, die vlak achter zijn slachtoffer had gestaan.

Enkele leden van de bemanning hadden wel degelijk de groene seinen gezien maar pas toen het te laat was, begreep men de beteekenis daarvan.

Maar het wonderlijkste was wel geweest de plotselinge verschijning van een vliegmaschine, die met haar buitengewoon krachtig zoeklicht den oceaan mijlen in het rond daghelder had verlicht.

Niemand had begrepen, vanwaar deze machine kwam, wat zij op dit punt van den

oceaan uitrichtte, of van welken landaard zij was.

Maar de officieren, die de wacht hadden, zagen in dit heldere schijnsel alsof het klaarlichte dag was, op slechts een kilometer afstand, een tamelijk groote duikboot van het nieuwste model — en door hun kijkers konden zij duidelijk waarnemen, dat daar een man aan boord werd geheschen, die blijkbaar in zee was gevallen.

Nog dachten zij aan niets bijzonders — want het was immers mogelijk, dat een matroos van de duikboot van het dek was gegleden, maar toen gebeurde er iets anders onverwachts.

Het bleek, dat de vliegmaschine, die nu in groote kringen rondvloog, een radio zender aan boord had — en een paar seconden later wisten de dekofficieren dat de man, die daar ginds aan boord was getrokken, hun eigen gevangene, de gevaarlijke moordenaar en dief Dr. Fox was.

Dadelijk werd alarm gemaakt en men zette een sloep uit.

Het duurde zeker niet langer dan een paar minuten, voor de reddingsboot met twintig koppen bemand, de golven bereikte, maar die minuten waren voor de duikboot ruimschoots voldoende geweest, om onder de oppervlakte te duiken en spoorloos te verdwijnen....

Toen stond men voor een nieuw raadsel, hetwelk voor de opvarenden van de „Sussex” die gedurende dien tijd haar vaart aanzienlijk vertraagd had, een raadsel zou blijven — waarom had men aan boord van het oorlogsvaartuig de komst van de sloep niet afgewacht — waarom had men zoo overhaast het hazenpad gekozen?

Voor de New-Yorksche krantenlezers echter was dit reeds dienzelfden morgen geen geheim meer, want toen was de diefstal van de „Neptune” — zoo was de naam van de duikboot

— reeds bekend en men bracht die natuurlijk aanstonds in verband met de zonderlinge verdwijning van Dr. Fox.

En dat hij verdwenen was — dat wist men aan wal reeds een kwartier, want de „Sussex” zette dadelijk haar toestellen voor draadloze telegrafie in werking, teneinde de politie-autoriteiten op de hoogte te stellen.

Natuurlijk werd er ook melding gemaakt van de geheimzinnige vliegmaschine die de ontvluchting aan het licht had gebracht — maar ook van dit toestel vernam men niets meer — het leek wel, of het in het niet was opgegaan — of naar een andere planeet was gevlogen.

Dit stond vast — Dr. Fox was ontvlucht, en zijne medeplichtigen hadden niet geschroomd de bemanning van de duikboot te vermoorden, om hem de behulpzame hand te bieden.

Want men begreep bij de politie wel, dat de opvarenden van de „Neptune” zich zeker niet goedwillig geschikt zouden hebben naar de aanwijzingen van de bandieten — en bovendien waren er twee lijken aangespoeld, van wie aanstonds kon worden vastgesteld, tot welk schip zij behoord hadden.....

Heftig laaide de woede op onder de inwoners van New-York en reeds was er te Washington een reeks van interpellaties door leden van het Parlement aangekondigd, die wilden weten, hoe het mogelijk was, dat men in een land als Amerika, een duikboot kon stelen en wat de regeering dacht te doen om Dr. Fox weer in handen te krijgen.

Er moest natuurlijk een zondebok gevonden worden en in dit geval wilde men den Minister van Marine aansprakelijk stellen, ofschoon deze funktionaris bezwaarlijk verantwoordelijk kon worden gesteld, voor hetgeen er den vorigen nacht op New Foundland was voorgevallen.

Het spreekt vanzelf, dat er aanstonds naar alle havenplaatsen werd geseind en dat een groot aantal oorlogsschepen in zee stak, om te pogen de „Neptune” op te sporen.

Maar evenzeer wisten alle deskundigen, dat dit met de grootste moeilijkheden gepaard zou gaan — deze ervaring had men nog behouden uit den oorlog, toen Deutsche duikbooten maanden achtereen den Oceaan onveilig wisten te maken, zonder dat men hun verblijfplaats anders dan door een groot toeval ontdekte.

Raffles was van dezelfde meening.

Nadat hij boven den Oceaan, op nauwelijks twee honderd mijlen uit de kust, de „Sussex” had gewaarschuwd, dat er iets verdachts ge-

schiedde in de onmiddellijke nabijheid van het schip en nadat hij zich had overtuigd, dat zijn waarschuwing gekomen en dat de duikboot onder de golven gedoken was, waar zelfs zijn sterk zoeklicht niet kon doordringen — toen had hij aanstonds zijn richting veranderd en binnen ongeveer vijf en dertig minuten had hij de kust van Amerika in het gezicht gekregen — en hij was neergestreken niet ver van New-Nork, waar hij zijn vliegmaschine had weten onder te brengen bij een braven boer, die een ledigstaande schuur tot zijn beschikking had gesteld.

Dadelijk waren Raffles en Brand per auto naar New-York vertrokken om daar in een gezonde slaap herstel te zoeken voor de geleden vermoeienissen.

Den volgenden morgen stonden zij omstreeks half negen op — en uit de ochtendbladen vernamen zij, wat er eigenlijk geschied was.

Zij lazen deze bladen in een klein logement, op de grens van de stad, waar zij zich hadden voorgedaan als handelsreizigers en zij waren op dat oogenblik alleen in de tamelijk groote eetzaal, want alle overige gasten hadden zich reeds gestort in het woelige, jachtende leven van de wereldstad.

Raffles bleef, met de „New-York Times” in de handen, een oogenblik somber voor zich uitstaren en mompelde toen :

„Zoo is alle moeite dus vergeefs geweest — wij kunnen weer van voren af aan beginnen !”

„Het is mij volkomen onverklaarbaar,” kwam Charles hoofdschuddend, „hoe de ellendeling heeft kunnen ontvluchten.”

„De bewaking zal wel het een en ander te wenschen hebben overgelaten !” hernam Raffles minachtend, „en dan — hij heeft natuurlijk medeplichtigen aan boord gehad, zeer waarschijnlijk onder de schepelingen. Men is zeker op de hoogte geweest van de omstandigheden, waaronder hij naar Engeland zou worden overgebracht — de bende heeft immers overal haar spionnen !”

Hij zweeg even en ging toen voort :

„Ik moet zeggen dat de geheele zaak op zeer stoutmoedige wijze op touw is gezet ! Men heeft den diefstal van de duikboot pas laat ontdekt en toen begreep men natuurlijk nog niet wat eigenlijk het doel was geweest.”

„Zou het niet mogelijk zijn een val uit te zetten om dat schip weder in handen te krijgen ?”

„Dat betwijfel ik ! Het schip moest aan de groote manoeuvres deelnemen en was dus ruim voorzien van victualiën !” hernam Raffles. „Bovendien is de kust van de Vereenigde

Staten duizenden mijlen lang — en als zij willen, kunnen zij na het vallen van de duisternis de duikboot eenvoudig aan den grond zetten, op welke plek zij verkiezen — en dan kunnen zij zwemmend of wadend de kust bereiken.”

Reeds de volgende editie van de bladen zou Raffles in het gelijk stellen.

Zij brachten het bericht, dat men een geheel verlaten duikboot had aangetroffen op een eenzaam, zandig gedeelte van de kust, ongeveer honderd mijlen ten zuiden van New-York.

Dat men het vaartuig niet eerder ontdekt had, lag eenvoudig hieraan, dat het bij vloed onzichtbaar was geweest.

Er kon niet aan getwijfeld worden — het was de „Neptune”.

De bandieten hadden haar bij laag water met volle vaart op het zand laten loopen en waren bijna droogvoets aan land gegaan.

De „Neptune” had zich vast in het zand gewoeld en de vloed had haar met zijn golven overdekt.

Toen men zich aan boord begaf, vond men in de groote kajuit den machinist en den electricien, stevig vastgebonden.

Het mocht waarlijk een wonder heeten, dat de schurken ook hen niet gedood hadden.

Zij wisten trouwens weinig bijzonders mede te deelen, want zij waren zoodra zij hadden medegeholpen de boot in volle zee te brengen, in het cachot opgesloten en wisten volstrekt niet, wat er sindsdien met het schip gebeurd was.

De ongelukkigen waren bijna uitgehongerd, want men had hun volstrekt niet van voedsel voorzien, sedert het oogenblik van de overrompeling van de boot.

Raffles schudde nogmaals het hoofd, toen hij dit alles las en zeide tot Brand :

„De strijd is dus nog niet volstreden, mijn waarde ! Wij zullen ons schrap moeten zetten. Ik denk, dat ook die ontvluchting het werk is van den Moloch — en wij mogen ons geen rust verschaffen, voor wij dien man hebben ontmaskerd !”

Dit korte gesprek had plaats in het Central Park, waarheen de beide mannen zich begeven hadden, na zich dien morgen te hebben overtuigd, dat de bandiet, dien zij in het huis van Helen Felton gevangen hadden genomen, nog altijd goed bewaakt werd door Henderson, den reusachtigen chauffeur.

Dit geschiedde in het huis van Helen Felton zelve, dat nu geheel verlaten was.

Men waande de jonge vrouw nog steeds

dood — maar gelukkig waren degenen die dit deden, slechts zeer gering in aantal — het kamermeisje, de hoofdcommissaris van politie, eenige hooggeplaatste politie-beambten — en een handvol bandieten.

Maar geen van allen zou er zich waarschijnlijk bijzonder veel aan gelegen laten liggen, of de begrafenis wel inderdaad plaats vond.

In een stad als New-York heeft een hoofdcommissaris wel andere dingen aan het hoofd.

Wat dat betreft, behoefden de vrienden zich de eerste dagen niet ongerust te maken.

Raffles had van Helen Felton vernomen, dat zij slechts zeer weinig familieleden had en deze hadden zich nooit met haar bemoeid — zij was steeds het zwarte schaap in de familie geweest, zoo verzekerde zij zelf met een bitter lachje.

Mochten er intusschen familieleden komen opdagen, dan had Henderson last gekregen, zich uit te geven voor den huisbewaarder. Mocht de toestand wat nijpend worden, dan had hij niets anders te doen, dan eenvoudig zijn biezen te pakken, maar slechts dan, als hij zich deugdelijk overtuigd had, dat de personen, die zich kwamen aanmelden, inderdaad familieleden waren van de dood gewaande vrouw.

Het ergste was, dat den dag na de bovenverhaalde gebeurtenissen reeds een groot aantal bladen het doodsbericht bevatten.

Hoe het uitgelekt was, bleek niet duidelijk, maar in ieder geval stond het in de bladen te lezen.

Waarschijnlijk had de hoofdcommissaris inlichtingen aan de pers verstrekt want er kwamen steeds meer bijzonderheden los — en het bleek reeds twee dagen na haar vlucht, dat Raffles goed had gehandeld, haar in veiligheid te brengen, want toen bevatten alle bladen bijzonderheden betreffende haar dubbelleven en medeplichtigheid aan verschillende misdrijven door de bende van het Kwade Oog gepleegd.

De staat van zaken was nu zoo, dat zij ongetwijfeld gearresteerd zou worden, wanneer men haar in New-York in het oog kreeg.

Zij bevond zich echter thans met geverfd haar onder een aangenomen naam te Londen en daar men daar onmogelijk kon aannemen dat zij dezelfde was, naar wie te New-York gezocht werd, zoo zou zij voorloopig veilig zijn.

De twee vrienden hadden geruimen tijd zwijgend naast elkander voort geloopt, nadat Raffles het blad in zijn zak had laten glijden, toen hij weder begon :

„Wij moeten den strijd aanbinden met den

Moloch, Brand. Ik verkeer nog steeds in de meening, dat Cressy, zonder hem evenwel te kennen, een zijner meest vertrouwde trawanten was en dat wij in zijn huis aanwijzingen zullen vinden, die ons op het spoor kunnen brengen! Ik zou bijvoorbeeld wel eens willen weten, hoe Cressy den Moloch waarschuwde, als er plotseling iets ernstigs was voorgevallen!

„Hij plaatst misschien een afgesproken advertentie!”

„Een goed middel, maar dat niet voldoende is, wanneer het dringende gevallen betreft.”

„Dan zond hij misschien een cijfertelegram!”

„Daarvoor zou hij zijn adres hebben moeten weten.”

„Wellicht had de Moloch een postadres!”

„Kom, Brand — ik wilde je wijzer hebben! Dat is alles toch veel te gevaarlijk! Iets dergelijks doorgesocht men al heel spoedig — en bovendien houdt het ook te lang op! Neen

— er moet een ander communicatiemiddel zijn geweest.”

„Maar welk dan? Het kan toch geen telefoon geweest zijn?”

„Dat is alleen mogelijk, wanneer wij aannemen, dat Cressy niet wist, waarheen de draad liep!”

„Maar dat is zeer goed aan te nemen, Edward,” riep Brand opgewonden uit. „Als de Moloch bijvoorbeeld de draad zelf heeft gelegd, dan kan hij dit zeer goed in het geheim hebben gedaan!”

„Als wij het in zooverre met elkander eens zijn, Brand, dan belet niets ons, nogmaals onze schreden te richten naar het huis van dien Cressy en daar opnieuw een onderzoek in te stellen! Wij hebben tijd — en als het noodig is, richten wij ons daar eenvoudig huiselijk in, en doorsnuffelen ieder hoekje en gaatje, totdat wij het geheim ontdekt hebben.”

HOOFDSTUK V.

DE GEHEIME TELEFOONDRAAD.

Nog geen uur later traden Raffles en Brand het huis binnen van den bankier Cressy.

Raffles was nog altijd voorzien van de machtiging, welke de hoofdcommissaris hem had gegeven, toen hij met zes politieagenten heen ging, om Fox te arresteren en hij behoefde deze slechts te laten zien aan den agent, die voor het huis op post stond, om dadelijk te worden doorgelaten. De brave man zag hem blijkbaar aan voor een particulier detective.

Zoodra zij binnen waren en de huisdeur achter hen was dicht gevallen, richtte Raffles zijn schreden naar de werkkamer van den gearresteerden bankier, ging in een fauteuil zitten en strekte zijn beenen zoo ver hij kon uit.

Daarop stak hij een sigaret aan, deed er een paar lange trekken aan, en zeide, met half gesloten oogen:

„Er is niets zoo goed als een sigaret om het denkvermogen te scherpen!”

Hij liet zijn blikken in het rond dwalen, vestigde ze nogmaals op de zware boekenkast, die het luik afsloot en begon toen:

„Ik weet niet zeker of wij hier het begin van die lijn moeten zoeken, maar ik acht het wel waarschijnlijk. Daar staat het telefoon-toestel. Wij zullen eens nagaan, waarheen de draden loopen.”

Raffles was weder opgesprongen, ging op het telefoontoestel toe en volgde den draad.

Hij liep van de schrijftafel langs den wand omhoog en verliet bij het plafond het vertrek, in een hoek bij het raam.

Raffles schoof het raam open, boog zich naar buiten en zag, dat de draad buitenshuis zijn weg langs het huis voortzette, geleid over wit porceleinen isolatoren, en omgeven door een dikken mantel van gummi.

„Tot dusverre is er niets verwonderlijks aan — wij zullen eens op het dak moeten zien,”

bromde hij. „Maar eerst behooren wij ons te overtuigen, of de draad wellicht een weinig boven het plafond is gesplitst.”

Hij trok een stevige tafel tot dicht bij den hoek, sprong er op en kon nu gemakkelijk, na ook nog op een stoel geklommen te zijn, de plek bereiken waar de draden in het plafond verdwenen.

„Ik zal genoodzaakt zijn, het huis van mijnheer Cressy een weinig te beschadigen, maar daarin zal hij zich moeten schikken — het is trouwens niet waarschijnlijk, dat hij er de eerste jaren terug keert!” zeide Raffles meesmuilend. „Geef mij eens die stalen briefopener aan, Brand, of nog beter zoek eens naar een kist met gereedschap — het zou niet zoo verwonderlijk zijn als je die hier in huis aantrof!”

De jonge man ijde het vertrek uit en begaf zich naar de bediendekamer.

Zijn speurzin had hem goed geleid, want in de eerste de beste kast, waarvan hij de deur opende, stond een wit houten kist vol timmermansgereedschap.

Hij nam de geheele kist maar op zijn schouder en keerde naar het vertrek terug, waar Raffles reeds bezig was, het belang te onderzoeken.

Hij reikte hem een koubeitel toe, benevens een houten hamer en een oogenblik later was Raffles bezig, het gat rondom den draad, waar deze in den muur verdween, te vergrooten.

Maar het werk was nutteloos, want na een half uur kon hij duidelijk waarnemen, dat de telefoondraad, zonder zich te splitsen, door den muur heen liep.

„Dan zullen wij naar het dak moeten, Brand,” zeide hij, terwijl hij van den stoel en vervolgens van de tafel sprong.

„Ik ben dadelijk tot je dienst!”

De beide mannen verlieten het vertrek en

bereikten even later den zolder, van waarzij gemakkelijk het dak konden bereiken.

Raffles en Brand liepen naar den rand, wierpen zich daar plat voorover en hadden al spoedig de plek gevonden, waar de telefoon-draad boven het dak uitkwam.

Hij liep van dit punt over een afstand van een paar meter langs den dakrand om zich tenslotte te vereenigen met een der draden van den breeden bundel, die dwars over het dak liep.

Raffles en Brand wisselden een blik met elkander — het zou een tamelijk ingewikkelde zaak worden!

Op het dak bevond zich geen rek, maar de bundel draden, ongeveer dertig in getal, liep op een hoogte van bijna drie meter er overheen.

Wel bevonden er zich twee steunrekken, duidelijk zichtbaar, op eenigen afstand, het eene aan de overzijde van de straat, het ander aan de kant, waar de beide vrienden zich bezonden, een halve kilometer ongeveer verder.

„Er is niets aan te doen, Brand, — wij zullen naar de rekken moeten! En tevens zullen wij den draad nauwkeurig in het oog moeten houden! Dat gaat echter niet zoo gemakkelijk — wij zullen er iets anders op moeten vinden —”

Hij dacht even na en daarop begaven de beide mannen zich weder naar beneden en daalden af naar het bediendenvertrek, waar Raffles de kast nogmaals nauwkeurig begon te onderzoeken.

Hij zocht in verscheidene dozen en kisten totdat hij een ring van hard gummi had gevonden, die misschien had gediend om een of ander vaatwerk af te sluiten en een lang eind touw, dun en sterk.

Brand had eenigszins verwonderd toegekeken, daar hij niet begreep, wat Raffles met deze voorwerpen wilde uitvoeren.

Het zou hem echter spoedig genoeg duidelijk worden!

In de keuken ontdekte Raffles een trapleer en hiermede gewapend klommen zij weder naar het dak.

Daar gekomen, begon Raffles met den ring van hard gummi, die bijna een duim in doorsnede was, voorzichtig met een zeer dunne vijl te bewerken, zoodat hij er een fijn spleetje in kon maken.

De ring was nu niet meer gesloten, maar kon een weinig uiteen gebogen worden, om dan dadelijk weder dicht te veeren.

Brand had reeds een ladder gereed gezet, want hij begon nu te begrijpen, wat het doel van Raffles was.

Deze klom op de trap en had vrij spoedig den draad gevonden, waaraan de telefoondraad, die op het dak uitkwam, was vastgesoldeerd en maakte toen den gummiring vast aan het dunne touw, hetwelk hij had medegebracht.

Hij trok den ring voorzichtig een weinig uit elkaar, zoodat hij hem juist over den telefoon draad kon schuiven en toen hij hem weder los liet, bleef de ring, weer gesloten nu, aan den draad hangen.

Door het uiteinde van het touwtje in de hand te nemen, kon men nu zeer gemakkelijk den juisten draad volgen, althans tot aan het volgende rek, zonder gevaar te loopen, dat men zich zou vergissen.

En ingeval de draad zich ergens mocht splitsen, zou dit aanstonds verraden worden, want dan zou immers de gummiring onmogelijk verder kunnen.

De ladder werd weder saam gevouwen, en op het platte dak gelegd, Raffles nam het uiteinde van het touwtje in de hand en de beide mannen begonnen hun tocht over de daken.

Alles ging goed en reeds meende Brand, dat zij het rek zouden bereiken, toen plotseling een dwarsstraat een einde maakte aan hun tocht.

De dwarsstraat was bijna twaalf meter breed en er viel natuurlijk niet aan te denken, haar op dit punt over te steken.

„En dat is het ergste niet!” riep Brand teleurgesteld uit, „wij zullen ook onzen ring in den steek moeten laten, want het is niet mogelijk, hem naar het andere eind van de straat te slingeren — hij zou halverwege blijven steken.”

„Dat ben ik dan ook volstrekt niet van plan Brand,” hernam Raffles bedaard. „Het zal heel wat gemakkelijker gaan.”

En met deze woorden haalde hij een streng bindtouw uit zijn zak, bond dit aan het koordje, dat aan den ring was bevestigd, en wierp het over den rand van het dak.

Brand liet een juichkreet hooren.

„Ik ben een ezel, dat ik er zelf niet aan gedacht heb!” riep hij uit. „Het is zoo eenvoudig als iets.”

„Juist de eenvoudigste dingen vallen ons het laatst in, mijn waarde!” hernam Raffles glimlachend. „Wees nu zoo goed, om het eerst naar beneden te gaan en daar het naar omhoog hangende touwtje te grijpen. Zoodra je dat hebt, voeg ik mij bij je — en dan zetten wij aan den overkant onzen tocht voort.”

Brand aanvaardde den terugweg en tien minuten later zag Raffles, die zich plat op

het dak had uitgestrekt en over den rand keek, den jongen man beneden zich, die naar hem wenkte.

Hij liet het touwtje nog wat verder zakken, totdat Brand het einde kon grijpen.

Op zijn beurt keerde hij terug en even later stond hij naast Brand.

Het spreekt vanzelf, dat zich een paar nieuwsgierigen hadden verzameld, die niet al te goed begrepen, wat de manoeuvre met het touwtje moest voorstellen en daaronder was ook een agent van politie, die tamelijk wantrouwend was uitgevallen.

Maar Raffles stelde den man met een paar zacht gefluisterde woorden op de hoogte — en de weinige nieuwsgierigen verspreidden zich spoedig, want alles welbeschouwd, was het weinig belangrijk, naar een man te kijken, die een ring aan een touwtje over een telefoondraad voorttrok.

Toch was Raffles niet geheel en al gerust — want als het noodlot wilde, dat zich onder de toeschouwers een lid van de bende bevond, dan zou die wel een achterdocht kunnen koesteren, daar dit alles zich zoo dicht in de nabijheid van Cressy's huis afspeelde.

Daardoor echter mocht hij zich niet laten weerhouden, want het was de eenige weg om de verblijfplaats van den Moloch te ontdekken.

Het was nu zaak, om weder op het dak te komen, maar hierbij deden zich geen moeilijkheden voor, want de bewoner gaf den gewaanden detective aanstonds verlof naar het dak te gaan.

En zo stonden Raffles en Brand een oogenblik later weder op het dak van een hoog huis en weer begonnen zij hun tocht, steeds den ring volgend.

Zij bereikten het rek, zonder dat de draad zich had afgetakt.

Deze rekken zijn zoodanig geconstrueerd, dat men ze zeer gemakkelijk kan beklimmen, want het komt wel voor, dat hier herstellingen moeten plaats hebben of dat er draden bijgespannen moeten worden.

In een oogwenk had Raffles de houten stelling beklimmen en onderzocht met de grootste zorgvuldigheid den isolator, waarom de draad gewikkeld was, die tot geleidster van den ring had gestrekt.

In het eerst vond hij niets bijzonders — maar een kleine verdikking in den draad, juist waar zij om den isolator was gewikkeld, wekte zijn argwaan op.

Hij wist den draad een weinig van zijn plaats te krijgen en tot zijn groote verwondering

zag hij, dat de isolator op die plek was doorboord en dat een dunne, gegalvaniseerde koperdraad door de kleine opening verdween.

Zij was zonder twijfel op die plek aan den telefoondraad gesoldeerd.

„Ik moet zeggen — het is meesterlijk gedaan!” bromde Raffles voor zich heen. „Niemand zou dit ooit ontdekt hebben, die niet, als wij, achterdocht jegens de telefoon hadden gekregen!”

Hij zette zijn onderzoek voort en bevond, dat de koperdraad in het inwendige van den isolator voortliep en vervolgens, maar nu geïsoleerd, zijn weg voortzette langs den binnenkant van een der steunijzers van de stelling, die den vorm van een U had.

De draad was in de kleur van het ijzer geschilderd — donkergrijs, zoodat het bijna onmogelijk was, hem te ontdekken.

Beneden liep de draad voort onder een zeer dikke laag grint, waarmede het platte dak bedekt was en beschermd door een reepje asbestpapier.

En tenslotte verdween hij in een kleine opening van den zinken dakrand.

Raffles had zich opgericht en keek Brand veelbetekenend aan.

„Ik weet niet, of wij hier reeds op het dak van het huis zijn, waar de Moloch zich ophoudt!” zeide hij toen op zachten toon. „Het is niet onmogelijk, maar om dat te onderzoeken wil ik liever wachten tot vannacht. Ik geloof, dat wij nu gevaarlijk terrein naderen en ons in acht moeten nemen!”

„Maar het is nog niet gezegd, Edward, dat de draad in dit huis eindigt.”

„Dat zeg ik ook niet!” hernam Raffles.

Hij had zich nogmaals voorover op het dak geworpen, keek over den rand — en na eenig zoeken had hij den draad hervonden.

„Dit is het huis niet!” zeide hij op zachten toon. „De draad loopt onder den dakrand voort — wij zullen eens zien hoever hij ons brengt.”

En weer begon de tocht.

Nog bijna een geheel blok ver konden zij den draad volgen, die steeds aan de onderzijde van den dakgoot voortliep.

Hij was zoo dun, dat het moeilijk was, hem met de vingers te betasten en van tijd tot tijd moesten zij zich nederwerpen, om aldus onder den rand te kunnen kijken en zich te overtuigen, of de draad er nog wel was.

De Moloch had de plaats goed uitgezocht en hij had kunnen werken, waarschijnlijk als electricien vermomd, zonder dat men veel

acht op hem had geslagen — de draad liep hier namelijk aan de achterzijde van de huizen en zij grensden aan een ruim plein.

De huizen aan den overkant van dat plein stonden op minstens tachtig meter verwijderd en bovendien belemmerden de hooge boomen in het tusschenliggende plantsoen het uitzicht.

Maar eensklaps scheen de draad op te houden, of liever, hij liep nu recht naar beneden. Raffles had zich opgericht en wierp Brand een eigenaardigen blik toe.

„Weet je, waar we hier zijn?” vroeg hij.

„Ik heb er niet het flauwste begrip van!”

„Dan zal ik het je zeggen — wij staan op

het dak van het groote pakhuis, waarvan wij den kelder reeds hebben onderzocht.”

„Wat, de kelder, die door een tunnel in verbinding staat met Cressy's huis?”

„Ja!” antwoordde Raffles. „Ik herken duidelijk de omgeving: zie maar, daar is de dwarsstraat.”

Hij stak snel het dak over en vervolgde: „En daar heb je de binnenplaats met de drie uitgangen!”

Raffles had goed gezien — de twee mannen bevonden zich inderdaad op het platte dak van het groote pakhuis.

HOOFDSTUK VI.

HET EINDE VAN DEN DRAAD.

Een oogenblik stond Brand in gedachten verzonken en toen riep hij eensklaps uit:

„Maar is het niet onmogelijk, dat de Moloch een draad aanlegt in een huis van een ander, zonder dat die naar de aanleiding vraagt?”

„Dat is inderdaad wel wat vreemd!” antwoordde Raffles. „Ik denk, dat de eigenaar van dit pakhuis en de Moloch identiek zijn!”

„Maar dan hebben wij immers niets anders te doen, dan naar dien eigenaar te zoeken?”

„Dat zal wel vergeefsche moeite zijn — hij zal het huis wel onder een gefingeerden naam gekocht hebben, zooals ik zelf ook menigmaal deed. Er zal ons wel niets anders overblijven, dan eens na te gaan, waar de draad blijft.”

„Maar het pakhuis zal vol arbeiders en opzichters zijn!”

„Daar zullen wij tenminste maar op rekenen! Maar dat doet er niet toe — ik wil en moet weten waar de draad blijft!”

„En als één van de arbeiders misschien medeplichtig is en den Moloch waarschuwt?”

„Die kans moeten wij loopen!”

„Maar als wij eens trachten, ongemerkt naar beneden te komen en den draad beneden te hervinden?” stelde Brand voor.

„Het is te probeeren!” antwoordde Raffles.

„Wij zullen dan een paar huizen teruggaan en daar naar beneden gaan. In ieder geval kan ik den draad over verren afstand recht naar beneden zien loopen! Hij is voortreffelijk aan het oog onttrokken, want de Moloch heeft hem met de kleur van de steenen beschilderd.”

De beide vrienden gaven aan hun voornemen gevolg en ongeveer een kwartier later hadden zij de binnenplaats bereikt.

Zij wisten het pakhuis te bereiken, aan den kant, waar de draad zich moest bevinden en het geluk was hun buitengewoon dienstig — zij kwamen juist, toen het schaftuur was begonnen en alle arbeiders hadden zich huiswaarts begeven, of wel, zij waren verzameld in de schaftzaal van het reusachtige gebouw.

Beneden tegen den muur werd de draad hervonden, maar niet zonder moeite, want hij was door een dun laagje kalk bedekt.

En toen verdween hij in den grond, vlak

naast het raam van den kelder.

Kortbesloten gingen de beide mannen één van de openstaande deuren binnen en één oogenblik later bevonden zij zich in denzelfden kelder, die zij reeds eenmaal te voren betreden hadden en waar het vol kisten, vaten en balen stond.

„Maar voor den drommel — waarom heeft hij zich zooveel moeite gegeven en den draad niet eenvoudig door de tunnel heen aangelegd?” vroeg Brand fluisterend.

„Hij heeft dat nagelaten om een even eenvoudige als afdoende reden, mijn waarde!” hernam Raffles. „Want in dat geval zou Cressy immers het bestaan van dien draad onmiddellijk ontdekt hebben?”

„Je hebt alweer gelijk, Edward! Daaraan had ik moeten denken!”

Raffles had ondertusschen de omgeving van het kelderraam zeer nauwkeurig onderzocht en na eenigen tijd had hij den draad hervonden.

Hij volgde hem, bevond, dat hij naar een hoek van den kelder liep en toen eensklaps verdween in een spleet van den muur.

De Groote Onbekende stampvoette van ongeduld en bromde:

„Het is een heksenwerk en toch geef ik het niet op!”

Ook Brand was naderbij gekomen en zeide schouderophalend:

„Ik zie niet in, dat wij dien draad nog kunnen volgen — hij gaat blijkbaar dwars door den muur heen.”

„Welnu — als die draad door den muur is gegaan, dan zullen wij er ook door gaan!” hernam Raffles vastberaden. „Er moet hier ergens een geheime doorgang zijn — help mij eens zoeken!”

En met een hardnekkigheid, die de bewondering van Brand afdwong, begon Raffles met behulp van zijn zaklantaarn, met groote zorgvuldigheid den muur te onderzoeken.

Het was hem echter onmogelijk, een spleet, een scheur, of iets dergelijks te ontdekken.

De muur was blijkbaar volkomen gaaf — hier was zeer zeker geen doorgang.

„Dan moet het in den rommelkelder hier naast zijn!” hernam Raffles kortaf. „Ga mee, Brand.”

Het duurde niet lang, of de beide mannen hadden de geheime tusschendeur gevonden en na de sluiting te hebben geopend, konden zij het schot terzijde schuiven en den aangrenzenden kelder betreden.

Zij schoven de deur weder zorgvuldig achter zich dicht en konden nu heel wat ongestoorder werken, want geen van de arbeiders scheen kennis te dragen van de aanwezigheid van dezen tweeden kelder.

Nogmaals knielde Raffles neder en na lang zoeken, krabben en bikken, had hij den draad gevonden.

Maar niet lang kon hij hem volgen, want opnieuw verdween hij eensklaps, ditmaal in den grond.

Maar als Brand ook maar één oogenblik mocht hebben gedacht, dat Raffles het thans zou opgeven, dan vergiste hij zich deerlijk!

Integendeel, al deze tegenslagen schenen de vurige begeerte van Raffles slechts te prikkelen, het einde van den draad te ontdekken.

Na opnieuw zijn zaklantaarn te hebben ontstoken, begon hij den bodem te onderzoeken.

Het duurde eenigen tijd, voor hij een zeer smalle spleet tusschen de steenen had ontdekt.

Hij haalde zijn zakmes te voorschijn en trachtte deze spleet te verwijden.

Het eenige resultaat was echter, dat het lemnet brak.

„Wat zoek je eigenlijk,” vroeg Brand op zachten toon.

„Ik vermoed, dat hier een luik in den bodem is!” antwoordde Raffles, „maar het moet zeer zwaar zijn en ik kan nergens een ring ontdekken.”

Hij stond op, vastbesloten om het onderzoek niet op te geven, en begon met de grootste aandacht den kelderwand te onderzoeken, heel zachtjes kloppende, in de veronderstelling, dat hij ergens een hollen klank zou vernemen.

Maar alle muren gaven een doffen klank en pas toen hij op den grond stampte vernamen de beide mannen een ander geluid — onder hun voeten bevond zich blijkbaar een holte.

Toen hij hier heel zeker van was, gaf Raffles den moed niet op maar begon opnieuw te zoeken.

„Als hier onder een ruimte is,” zeide hij op zachten toon, „dan is het duidelijk, dat men die op een of anderen wijze moet kunnen bereiken en zeer waarschijnlijk door een luik.

De vraag is dus maar, hoe men dit luik moet vinden en oplichten!”

Raffles ging nu langs den geheelen muur, en onderzocht de vloertegels.

Weder in den hoek teruggeslagen, waar hij zijn onderzoek had aangevangen, kwam het hem voor, dat een der tegels een weinig bevoog, als hij er op drukte.

Met behulp van zijn gebroken mes wist hij den tegel van zijn plaats te lichten en dadelijk ontwaarde hij daar onder bij het licht van zijn zaklantaarn een kleinen drukknop.

Hij zette er den vingertop op, en dadelijk hief zich een zwaar luik, om een verborgen scharnier draaiend, langzaam in de hoogte, totdat het steunde tegen een der muren.

Raffles wierp Brand een veelzeggenden blik toe en zeide opgewekt:

„Zoo zie je, dat geduld een van de beste menschelijke deugden is!”

Brand knikte en boog zich over de opening, niet zonder een gevoel van ongerustheid. Er gaapte een donker gat. En wie kon zeggen, welke gevaren hen daar omlaag konden wachten.

Raffles had zijn zaklantaarn boven de opening gehouden en bij haar licht zagen de twee vrienden een tamelijk groote ruimte, waartoe een smalle trap toegang gaf.

Reeds maakte Raffles aanstalten om deze trap af te dalen, toen Brand hem terugriep en op fluisterenden toon vroeg:

„Weet je zeker dat de draad hier verdwenen is?”

Inplaats van te antwoorden, wees Raffles op een dunnen geleidingsraad, die inderdaad door een spleet naast het luik naar de donkere kelderruimte voerde.

„Je wilt naar beneden gaan?”

„Dat spreekt vanzelf.”

„Heb je wel bedacht, welke gevaren ons kunnen bedreigen?”

„Ik heb het bedacht, en zij zullen mij niet weerhouden.”

„Het zware luik kan boven ons hoofd weer gesloten worden.”

„Dan zullen wij de tunnel, waarvan je daar het begin ziet, langs een anderen weg verlaten,” hernam Raffles kalm.

„En als er eens geen andere uitweg is?”

„Die moet er zijn — de draad moet toch ergens uitkomen.”

Brand zei niets meer want hij begreep wel, dat Raffles vast besloten was, om het eenmaal aangevangen onderzoek voort te zetten.

En zoo bevestigden de beide mannen hun zaklantaarns aan een knoop van hun jas,

namen hun revolver ter hand en daalden een voor een de smalle houten trap af, die twaalf treden telde.

Vrees voor ontdekking behoeften zij in ieder geval niet zoo spoedig te koesteren, want zij wisten heel goed, dat alleen de Moloch kennis droeg van het bestaan van deze kelder.

Toen zij de trap ten einde waren, stonden zij in een soort hol, twee en een halve meter hoog en ongeveer twee meter in het vierkant. En tegenover zich zagen zij het begin van een tunnel.

„Het ziet er uit als een ongebruikte riool-tunnel!” zei Raffles zacht.

„Ik had diezelfde opmerking willen maken,” bromde Brand. „Zie, daar ginds loopt de draad langs den wand....”

Het was zoo — de met zijde omsponnen telefoondraad, door een dikke laag verf tegen den invloed van vocht beschermd, liep langs den rechter tunnelwand en was nu vrij duidelijk zichtbaar.

Voorzichtig traden de beide mannen de tunnel binnen, waar zij juist rechtop konden loopen.

Er hing een duffe, adembeklemmende lucht, maar zij wilden nu niet weder terug en zetten hun onderzoek dapper voort.

Het bleek hun al spoedig dat de tunnel niet recht liep en bovendien omlaag helde.

De wanden waren groenachtig uitgeslagen en bestonden uit zware metselsteenen door een dikke laag kalk verbonden.

De tunnel was waarschijnlijk zeer oud en maakte wellicht deel uit van een buiten gebruik zijnde rioleeringssysteem.

Zij hadden bijna tien minuten geloopt, toen Brand eensklaps stil stond en een gedempten kreet slaakte.

„Wat is er?” vroeg Raffles.

„Wat er is? Water is er!”

En Brand wees met uitgestrekte vinger naar iets, dat op weinige meters verder op geheimzinnige wijze glinsterde.

Zij gingen nog twintig stappen verder — en toen bleek Brand goed te hebben gezien. Zij stonden met hun voeten vlak voor een wateroppervlakte!

De eerste blik van Raffles gold den telefoon-draad.

Met een plotselinge buiging verdween hij een paar meter verder onder water.

De beide mannen keken elkander zwijgend aan en na eenige oogenblikken zeide Raffles:

„Alle eerbied! Men kan niet zeggen dat de Moloch over een nacht ijs gaat. Ik geloof,

Brand, dat ons nog heel wat werk te wachten staat! En ons niet alleen, want ik begin te vermoeden, dat wij het werk niet met ons beide zullen af kunnen.”

„Dat water ziet er alles behalve smakelijk uit, maar als wij toch eens trachten het te doorwaden!” stelde Brand voor.

„Mijnentwege! Wij kunnen het in ieder geval probeeren,” zeide Raffles. En reeds had hij zich neder gezet om zich van schoenen en sokken te ontdoen en zijn broekspijpen zoo hoog mogelijk op te slaan.

Brand volgde zijn voorbeeld en het volgende oogenblik stapten de beide mannen in het geheimzinnig uitzijnde, traag rimpelende water. Maar zij konden niet verder gaan dan omstreeks vijf meter!

Op die plek gekomen, was het water hun reeds ver over de knieën gestegen, maar dat niet alleen, want toen zij hun lantaarn op-hielden om de tunnel goed te verlichten, bemerkten zij, dat de boven kant van de onder-aardsche gang ongeveer dertig meter verder de oppervlakte van het water raakte.

Wilden zij hun weg voortzetten, dan zouden zij dit niet alleen zwemmende moeten doen, maar zij zouden zelfs genoodzaakt zijn, wie weet over welken afstand onder water te moeten blijven.

Dat was natuurlijk onmogelijk en daarom deden de beide mannen het eenige wat zij konden doen, — zij keerden op hun stappen terug.

Zij trokken zwijgend schoenen en sokken weder aan, begaven zich weder naar den kelder. Zij beklommen de trap, en stonden een oogenblik later weer in den rommelkelder, sloten het luik, legden den tegel weder op zijn plaats en wischten zorgvuldig alle sporen van hun aanwezigheid uit.

Toen zeide Raffles op fluisterenden toon:

„Er kan niet aan worden getwijfeld, — die draad heeft een einde — dat einde bevindt zich natuurlijk op het droge, en dat vindt men in het huis van den Moloch. Hij heeft den draad zelf door den tunnel aangelegd en daar hij wel bekwaam is, doch geen otter of een zeehond, zoo moeten wij het er voor houden, dat hij pas, nadat het werk verricht was, deze tunnel vol water heeft laten loopen, waarschijnlijk door een of ander verbindingskanaal.”

„Zoo stel ik het mij ook voor!” hernam Brand, „maar hoe willen wij nu in hemelsnaam het andere einde van de tunnel bereiken, want wij moeten er door, daar wij altijd den draad moeten volgen!”

„Het antwoord lijkt me mog al eenvoudig, mijn waarde. Waar de Moloch de tunnel over het laagste gedeelte heeft laten volloopen, daar kunnen wij ze weer laten leeg loopen”

„Een heel werkje!”

„Maar dat verricht moet worden,” hernam Raffles met vaste stem. „Wij zullen de politie in de persoon van den hoofdcommissaris weer in den arm moeten nemen, en waarschijnlijk ook de brandweer. Eerst zal een duiker moeten onderzoeken hoe het met den tunnel gesteld is, of hij niet al te lang is, en voorts, wanneer pompen niet zou helpen, omdat er toch voortdurend water in zou blijven stroomen, dan moeten wij het stuk eenvoudig leeg malen, al zou het dagen moeten duren!”

„Het plan is uitstekend — maar denk je dat de Moloch van dit alles niets zou merken?”

Raffles antwoordde niet dadelijk en stond in gepeins verzonken.

Toen antwoordde hij:

„Dat moeten wij er op wagen! Wij zullen alles zooveel mogelijk in het geheim doen en het is in ieder geval een groot voordeel dat wij de noodige mannen door het huis van Cressy hier heen kunnen brengen, evenals de noodige pompen.”

„En waar blijven wij met het leeg te pompen water?”

„Dat kan alleen door het keldergat in een straatgoot geloosd worden. Het spreekt ook vanzelf, dat alles des nachts moet gebeuren.”

Onder het spreken hadden Raffles en Brand den terugweg weder aanvaard.

Thans echter maakten zij niet hun tocht over de daken, maar zij begaven zich regelrecht door de tweede tunnel naar het huis van Cressy terug.

Nog geen half uur later stond Raffles weder tegenover den hoofdcommissaris van politie van de wijk, en deelde deze in geuren en kleuren mede, wat hij en Brand ontdekt hadden, steeds onder den naam van den Engelschen particulieren detective Bliss.

De hoofdcommissaris had met de grootste aandacht toegelisterd en toen Raffles zijn verhaal geëindigd had, stak de politiebeambte hem spontaan de hand toe en riep uit:

„Dat hebt gij kranig gedaan, mijne heeren! Ik maak u wel mijn compliment en ik verzeker u, dat wij hedenavond aan het werk zullen gaan. Gij zult wel hongerig zijn, want het is reeds laat, maar ik verwacht u om tien uur terug. Ik zal zorgen, dat er hier dan een duiker is, en voor de noodige snelwerkende pompen zal ook zorg worden gedragen. Want ik behoef u natuurlijk niet te vragen, of gij gaarne aan de expeditie zult willen deelnemen!

„Dat zou ik inderdaad mijnheer, ik zou het ten zeerste betreuren, wanneer men mij en mijn beide metgezellen, die u trouwens van nut zullen kunnen zijn, buiten de deur hield. Ik zal op tijd aanwezig zijn, want wij zijn wat hongerig en als ik u een raad mag geven, dan zou het deze zijn, dat gij ook nog een uitstekenden politiehond te hulp neemt. Die zou u op het laatste oogenblik van nut kunnen zijn.”

HOOFDSTUK VII.

HET EINDE VAN DEN MOLOCH.

Raffles en Brand dineerden dien avond in een klein maar goed restaurant, begaven zich daarop naar het huis van Helen Felton, en haalden daar Henderson af, die reeds gegeten had, waarop zij met hem vertrokken, na zich te hebben overtuigd, dat het den gevangene volkomen onmogelijk zou zijn, te ontsnappen, of zooveel gerucht te maken, dat men hem op straat zou kunnen hooren, hetgeen hij trouwens uit zichzelf wel zou nalaten, uit vrees dat hij aanstonds zou worden gearresteerd. Precies om tien uur bevonden de drie mannen zich op het hoofdbureau van politie, waar reeds alles voor de expeditie in gereedheid was gebracht. Er was een duiker met zijn volledige instellatie, er was een voortreffelijke politiehond, eigendom van een der agenten, en men zou de zuigpompen van zeer sterke capaciteit benevens een draagbare electromotor gaan halen in een huis slechts weinige passen van dat van Cressy gelegen.

Men liet geen tijd verloren gaan, maar begaf zich aanstonds op weg.

Eerst vertrok de agent met zijn hond, in gezelschap van den duiker, twee andere agenten, den inspecteur van politie en een bekwame werkbaas.

Eenige minuten later ging de tweede sectie, een twaalftal grondwerkers, stevige kerels, en allen volkomen betrouwbaar, die waren aangeloofd door het vooruitzicht op een goed loon.

Henderson, Raffles en Brand, benevens nog twee manschappen, vormden de achterhoede.

Natuurlijk werden allen in auto's overgebracht. Toen de laatste groep het huis van Cressy bereikte en daar binnen trad, vonden zij de pompen en den motor reeds aanwezig.

Het was nu aan Raffles om allen langs de geheime lift en door de tunnel naar den rommelkelder te geleiden.

Hij had Brand vooruit gezonden om zich te vergewissen, dat alles veilig was. Alle machines werden op de lift geplaatst en zoo door de

tunnel naar hun bestemmingsplaats gebracht.

Nu was het de beurt aan den duiker, en van zijn bevindingen zou het afhangen, of men inderdaad met het leegpompen een aanvang kon maken.

De man werd in zijn duikerpak gestoken, vier mannen namen aan de luchtpomp plaats, nadat de buis voor den luchttoevoer was vastgeschroefd en daarop schreed de duiker niet zonder moeite, omdat zijn zolen met lood bezwaard waren, het water in.

De achterblijvenden zagen hem langzaam onder de oppervlakte verdwijnen.

Men had gezorgd voor zeer sterke lampen, die het inwendige van de tunnel daghelder verlichtten.

In spanning wachtte men op de terugkomst van den duiker.

Er verliep echter een uur, voor hij terug keerde, en men had zelfs eenige malen aan het touw moeten trekken, waarmede hij verbonden was gebleven, om zich te overtuigen, dat hem niets overkomen was.

Zoodra men hem den helm had afgezet, en hij zich weder verstaanbaar kon maken, zeide de duiker :

„Het gedeelte van den tunnel, dat geheel en al onder water staat, is bijna een kwartier uur gaans lang, dat wil zeggen, zoolang zou men er over doen, als er geen druppel water in de tunnel was. Ik denk, dat met het uitpompen drie dagen zouden heen gaan, tenminste als men dag en nacht door werkt.”

Dat was voorzeker geen aangename tijding, want hoe zou het mogelijk zijn, zulk een werk drie volle dagen geheim te houden !

Raffles stond een weinig terzijde met gefronste wenkbrauwen.

Hij dacht er niet aan, thans zijn plan op te geven en hij peinsde slechts over nieuwe middelen, om den draad te hervinden.

En plotseling viel hem iets in.

Hij wendde zich tot den duiker en vroeg :

„Hoeveel tijd hebt gij noodig gehad om het stuk ten einde te loopen, waar de tunnel tot aan het gewelf geheel vol water stond?”

„Ruim een half uur, mijnheer!”

„En liep daar de tunnel weder naar boven?”

„Ja!”

„Luister dan eens goed naar mij: Zie eens naar gindschen draad, die daar langs den wand loopt.”

„Dien telefoondraad? Ik zie hem!”

„Die draad moet onder water door loopen! Ziet gij kans hem te volgen?”

„Zou het u ook mogelijk zijn als gij aan den anderen kant van het ondergelopen gedeelte weder boven water komt, u zelf van uw helm en uw duikerpak te ontdoen?”

De duiker weifelde een oogenblik en antwoordde toen:

„Het zal niet zoo gemakkelijk gaan, mijnheer, maar ik kan het in ieder geval probeeren. Ik heb helpers bij de hand. Wij zouden er wel eens een kleine repetitie van kunnen houden.”

„Dat is een goede inval,” riep Raffles uit. „Wij zullen er dadelijk eens een proef van nemen!”

De helm werd den duiker weder op de schouders geplaatst en vast geschroefd en nu moest hij trachten zichzelf van het zware voorwerp te ontdoen.

Het was lang niet gemakkelijk, de armen in het zware, stijve en dikke ledergoed te krommen, maar het lukte toch na eenige inspanning en de duiker kon zelf de vleugelmoeren los schroeven, waarmede de helm op den koperen halsring bevestigd was.

„Het gaat dus,” riep Raffles uit, „en hoe staat het met het costuum?”

„Dat zal wel gemakkelijker gaan, mijnheer,” riep de duiker uit.

„Maar is de luchtbus wel lang genoeg?”

„Wij kunnen er nog eens dezelfde lengte aan koppelen”.

„Welnu dan, zoodra gij weder op het droge zijt, legt gij uw duikerpak af en volgt den draad opnieuw, tot waar het u onmogelijk is, hem verder na te gaan, of waar hij in een huismuur eindigt. Gij moogt u dan volstrekt niet verder ophouden, maar moet aanstonds telefonisch naar het telefoonbureau van politie berichten, waar gij op dat oogenblik zijt. Dit geldt natuurlijk alleen als gij kans ziet de tunnel te verlaten en ook het huis waarin zij uitmond!”

„Bravo!” riep de hoofdinspecteur van politie opgewonden uit. „Dat is een uitnemende inval van u, mijnheer Bliss!”

Het was reeds half twee in den morgen, toen de duiker opnieuw onder de oppervlakte van het water verdween.

Bijna een uur verstreek, en reeds begonnen de achterblijvenden zich ongerust te maken.

Maar toen gevoelden de helpers, die het uiteinde van het waarschuwingskoord in de hand hielden, dat het touw slap hing. Zij begonnen het bijna drie honderd meter lange touw haastig in te palmen en binnen vijf minuten lag het andere eind voor hun voeten. Er was een zeemansknoop in het einde gedraaid en daaraan was het duidelijk te zien dat alles met den duiker in orde was.

Onmiddellijk begaven de politiebeamten op twee agenten na, die hier de wacht zouden houden, zich weder naar het huis van Cressy en vandaar per auto naar het hoofdbureau, waar zij vol spanning op de telefonische boodschap van den duiker bleven wachten.

Het was reeds half vijf in den morgen en klaar dag, toen het bericht eindelijk kwam.

De duiker bevond zich op dat tijdstip vlak bij een huis aan de Bird Walk Street, een van de heftigste boulevards van New-York, hoog boven de rivier gelegen, welke New-York van Brooklyn scheidt.

Zonder een oogenblik te verliezen, namen Raffles en Henderson, de inspecteur en vier agenten in de politieauto plaats en een half uur later stond de wagen weder stil op het wenken van den duiker, die vol ongeduld wachtte. Alsof hij vreesde, dat men hem zou kunnen hooren, deelde de man het volgende mede:

Hij had zich, hoewel niet zonder moeite, van helm en duikerpak ontdaan, welke laatste hij gedeeltelijk had moeten stuk snijden en daarop had hij dadelijk den telefoondraad hervonden.

Hij had den tunnel nog bijna over een lengte van twintig minuten gaans moeten volgen, maar behoudens een paar plassen had hij droogvoets het einde bereikt.

Dat einde bleek uit te komen in het midden van den kademuur en afgesloten te zijn met een ijzeren hek, hetwelk hij echter vrij gemakkelijk had kunnen openen met behulp van zijn knipmes, dat hem nooit verliet.

Maar toen hij dit moeilijke werk verricht had, en eens terzijde keek, vond hij den draad niet meer terug.

Hij moest weder een twintigtal meters terug gaan en vond toen een zeer nauwe zijgang, en tevens den draad.

De zijgang liep in een tamelijk steile helling

naar boven, de draad steeg mede en eensklaps kon hij niet verder, want hij stond voor een zware met ijzer beslagen deur, en daarvan bleek het slot zoo stevig te zijn, dat er niet aan te denken viel, het te vernielen.

En daarom was hij weder op zijn schreden terug gekeerd en had de tunnel door het hek verlaten.

Hij was de treden afgedaald, die hem naar de aanlegkade brachten en had zich daarop zoo spoedig mogelijk naar een dichtbijzijnde politiepost begeven, teneinde daar te telefooneeren.

Raffles had met de grootste aandacht toegeluisterd en vroeg nu:

„In welke richting liep die zijtunnel?”

„Het kwam mij voor, dat hij een weinig terug liep.”

„Hoe lang denkt gij, dat hij was?”

„Vijftig meter op zijn minste.”

„Niet veel langer?”

„O, neen — zestig meter is hij zeker niet geweest.”

„Bevond hij zich links of rechts van de tunnel, als gij met het gelaat naar het hek gericht stond?”

„Links!”

„Dan is dat het huis van den Moloch,” zeide Raffles met vaste stem en hij wees op een prachtig, geheel afgezonderd liggend huis, aan de Bird Walk Street omgeven door een fraaie tuin.

De inspecteur slaakte een kreet van verbazing en ongeloof.

„Wat gij daar zegt, moet op een dwaling berusten!” riep hij uit. „Weet gij wie daar woont?”

„De Moloch!”

„Daar woont een van de machtigste steunpilaren van de Beurs, en een van de rijkste inwoners van New-York! Daar woont Reynold Birkwall.”

„Het doet er niet toe, wie of wat hij is. Ik zeg u dat daarginds de Moloch moet wonen,” hernam Raffles halsstarrig. „Toen Buster Finn ruim een jaar geleden de aanvoerder van het Kwade Oog bleek te zijn, keek men ook verbaasd op en eerst wilde niemand het gelooven, want hij was nog jong en hij ging bovendien voor een ezel en een sukkel door!”

„Dat is wel waar, maar toch....” stamelde de inspecteur.

„Als gij het niet op u durft te nemen om een onderzoek in te stellen, laat ik er dan de verantwoording voor mogen dragen. Ik ben zeker van mijn zaak — en als de duiker zich

niet vergist heeft, dan vinden wij in dit huis wat gij reeds zoo lang zoekt!”

„Er is geen sprake van een vergissing, mijnheer — de draad ging juist naast de zware deur in den zijtunnel door den muur.”

„Welnu dan — dan zullen wij aanbellen — dan moet hij ons te woord staan!” riep de inspecteur uit.

„Houdt mij een opmerking ten goede, mijnheer, dat mag misschien de juiste wijze zijn, om een ordinaire ladelichter in handen te krijgen, maar ik betwijfel of het goede resultaat zou opleveren met een man als de Moloch,” zeide Raffles spottend.

„Wat wilt gij dan dat ik doe, mijnheer?” vroeg de inspecteur, die blijkbaar danig met het geval verlegen zat, en groote vrees koesterde zich in de vingers te snijden....

„Laat het aan mij over, zeg ik u nogmaals, mijnheer,” hernam Raffles. „Mijn beide helpers en ik, door dezen braven man bijgestaan, die ons zeker wel zal willen helpen — zullen door den kleinen tunnel en de deur het huis binnen dringen, en dan den Moloch overvallen. Is hij het werkelijk, dan zullen wij dat spoedig genoeg ontdekken, — is hij het niet, dan houd gij u in ieder geval buiten schot en op mij zal dan alle spot en minachting neer komen. Neemt gij dat aan? Gij moogt mij nentwege later gerust zeggen, dat gij mij met alle middelen hebt willen tegenhouden in geval ik mij vergis.”

„Ga dan uw gang, mijnheer,” riep de inspecteur uit. „Ik wil u zelfs een politieagent mede geven.”

„Dat behoeft niet,” hernam Raffles. „Stel u liever verdekt met hen op, en houd goed de huisdeur in het oog. Als hij wil trachten te vluchten, zult gij toch wel inzien dat wij den ware beet hebben.”

„Dat blijft zoo afgesproken!” riep de inspecteur uit.

Raffles stond op het punt, zich met zijn kleine troepje te verwijderen, maar hij liet nog eens zijn blikken dwalen over de omgeving en zeide toen:

„Men kan niet te voorzichtig zijn! Commandeer nog vier agenten op en posteer die aan het andere einde van de brug en met geladen revolver. Het is gelukkig nog zoo vroeg, dat er slechts heel weinig voorbijgangers op de been zijn, en zij kunnen van hun revolvers gebruik maken, indien dit noodig mocht zijn.”

„Aan het andere einde van de brug, mijnheer?” herhaalde de inspecteur verbaasd.

„Denkt gij dan dat hij die zou kunnen bereiken?”

„Voor den Moloch is alles mogelijk, mijnheer,” antwoordde Raffles kortaf. „En ik zou u ook willen aanraden, om u wat achter den muur van den tuin terug te trekken, want uw vijand mocht eens matineus zijn uitgevallen en u vanuit zijn venster bespieden.”

En hierop begaven Raffles en zijn drie metgezellen zich haastig naar den ingang van de tunnel, openden het vernielde hek en traden binnen.

Slechts weinige passen en zij bereikten een zijtunnel, welke zij teneinde liepen tot zij voor een met ijzer beslagen deur stil stonden.

Raffles bedacht zich niet lang, maar haalde loopers te voorschijn en beproefde zijn krachten op het slot.

Het was echter zeer ingewikkeld en het duurde langer dan tien minuten, voor het eindelijk open sprong.

Raffles duwde de deur open en slaakte tegelijkertijd een kreet van woede en teleurstelling.

„De deur heeft een electrisch contact!” schreeuwde hij. „Door het slot te forceeren heb ik een alarmschel doen overgaan! De schurk is gewaarschuwd! Vooruit mannen!”

De vier mannen stormden vooruit.

Zij bevonden zich in een tuinhuis, dat blijkbaar nooit gebruikt werd, tenminste niet voor de doeleinden waarvoor zulk een huisje bestemd is.

Een oogenblik later vlogen zij door den grooten tuin en op een der achterdeuren van het prachtige huis af, hetzelfde huis, hetwelk Raffles nog geen kwartier geleden aan den inspecteur van politie had aangewezen.

Een paar krachtige trappen van Henderson deden de deur in splinters vliegen.

Blijkbaar was nog geen van de bedienden opgestaan, want niemand trad hen in den weg, toen de drie Britten, de revolver in de vuist, de trap op ijlden en de kamers begonnen te doorzoeken.

Op de eerste verdieping vonden zij de slaapkamer, waarvan de deur open stond. Zij traden binnen. Het vertrek was ledig.

Raffles snelde op het bed toe en legde zijn hand op de lakens en het hoofdkussen. Zij waren nog warm!

Raffles snelde naar het raam en wierp het open. Een kreet ontsnapte hem.

„Daar gaat de ellendeling,” riep hij.

Brand, Henderson en de duiker kwamen op hun beurt toesnellen, en keken hijgend en opgewonden naar buiten.

Zij hadden het gezicht over het groote voorplein van het huis, een stuk van den tuin en verder over de Bird Walk en de geheele Brooklyn Bridge, die op nauwelijks honderd passen ter linker zijde lag, en zijn reusachtige bogen over de Hudson welfde.

Zooeven waren, blijkbaar door middel van electriciteit, twee deuren in den muur open geworpen en een kleine renwagen raasde naar buiten en reed met een koene zwaai de Bird Walk op, in de richting van de Brooklyn Bridge.

Raffles stampvoette van woede, want het volgende oogenblik zou de vluchteling de brug voorbij gereden en in vrijheid zijn, al was dan nu ook zijn naam bekend, want dat men met den Moloch te doen had, daaraan behoefde niemand meer te twijfelen.

Maar zijn noodlot dreef den ellendeling de brug op en zijn verderf tegemoet.

Hij had zeker willen trachten, Brooklyn te bereiken, en vandaar verder te vluchten, misschien wel naar de kust, nadat hij telefonisch een renboot besteld had.

Hoe het ook zij — de kleine, snelle auto zwenkte de lange brug op, waarvan het wandeldek ongeveer dertig meter boven de oppervlakte van het water ligt.

Maar hij was nog niet halverwege gekomen, of de vier agenten, aan het andere einde van de brug geposteerd, sprongen te voorschijn van achter de zware kolommen, waarmede de brugbogen waren afgesloten, en hieven tegelijk hun revolver op.

Maar de vluchteling reed door, zoo snel hij kon.

Zijn doel was duidelijk — hij zou eenvoudig de agenten onderstboven rijden in vliegende vaart.

Deze begrepen onmiddellijk het gevaar, en schoten zoo snel zij konden een paar kogels op den wagen af.

Een luide knal liet zich hooren — een kogel had een der voorbanden getroffen en de nu slecht bestuurbare wagen maakte een geweldige slingering, reed tegen het verhoogde voetpad op, en botste met geweld tegen een der brugbogen aan. De wagen kantelde om en de Moloch stortte op het houten plankier van de brug neer.

De agenten snelden voorwaarts, maar zoo spoedig zou de ellendeling zich niet overgeven. Hij kwam overeind, trok zijn revolver en verschanste zich vliegensvlug achter de omgevallen auto.

Vandaar begon hij op de agenten te vuren

en toen een hunner getroffen was, waren zij we genoodzaakt op hun beurt dekking te zoeken achter de zware breede pilaren, die op geregelde afstanden zich aan weerszijden van de brug bevonden.

Vandaar bleven zij onophoudelijk op den Moloch vuren, zoodra zij slechts een centimeter oppervlakte van zijn lichaam ontdekten.

Maar lang kon deze ongelijke strijd niet duren, want daar kwam van den anderen kant van de brug reeds de groote politieauto aanzette.

Aldus tusschen twee vuren geraakt, begreep de Moloch blijkbaar, dat zijn positie wanhopig was.

Hij slaakte een rauw gebrul van woede, vuurde zijn revolver leeg op de naderende auto, zonder eenig gevolg evenwel, sprong toen overeind en wipte met de vlugheid van een aap op de ijzeren ballustrade, die over haar geheele lengte bijna een voet breed was.

Een oogenblik teekende zijn silhouet zich scherp af tegen de lichtblauwe lucht.

Hij keek even omlaag en scheen te aarzelen.

Maar er bleef hem geen keus over — en hij waagde den sprong.

En juist toen het lichaam begon te vallen, schoot er een sleepboot met spitsen boeg van onder de brug uit, welke de bandiet daarboven

onmogelijk had kunnen zien.

Een vreeselijke gil doorsneed de lucht en een halve seconde later viel het lichaam te pletter op den scherpen ijzeren boeg van de sleepboot, die het als het ware in tweeën sneed....

Het vormelooze lichaam gleed in het water en pas dagen later werd het opgevischt.

Raffles had gelijk gehad — de Moloch was Reynold Birkwal, een van de rijkste personen van New-York, nog geen veertig jaar oud, nog niet lang getrouwd en vader van twee kinderen.

Het klonk ongeloofelijk en toch was het zoo, want bij een nauwkeurig onderzoek van de woning vond men eenige aanduidingen, die geen twijfel konden laten omtrent de vreeselijke rol, welke Reynold gespeeld had, zonder dat zelfs de personen uit zijn naaste omgeving er iets van geweten hadden.

Toen Dr. Fox van den vreeselijken dood van den Moloch vernam, plooiden een leelijke glimlach zijn lippen en hij bromde voor zich heen:

„Een schoone gelegenheid voor je, Henry Fox, om eindelijk de plaats te kunnen innemen, die je van rechtswege toekomt!”

De volgende aflevering bevat:

Het einde van een schurk.

TEXAS JACK

DE GROOTE SPEURDER

EEN NIEUWE UITGAVE

ELKE MAAND
EEN GROOT COMPLEET VERHAAL

PRIJS:
15 CENT PER NUMMER

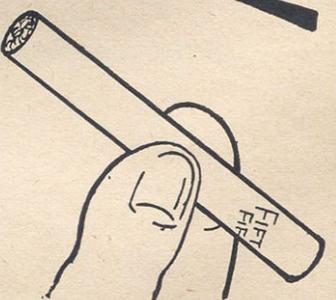
MAAKT KENNIS MET TEXAS JACK
EEN KEREL NAAR UW HART

! LEEST !
en
! GENIET !

Afwisselend met „Texas Jack” zullen nu ook éénmaal per maand verschijnen „Nick Carter” en „Harry Dickson”. De verhalen van „Buffalo Bill” blijven elke veertien dagen en „Lord Lister” iedere week uitkomen.

*"Speciaal en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2. Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw announce in de krant las betr. Fifty-Fifty sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht. Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het verlangen naar een extra rookertje en de geruststellende zinsnede in uw advertentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere Fifty-Fifty's geenerlei nadeeligen invloed meer kan constateeren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met alle hoogachting

Uw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY = FIFTY AMERICAN CIGARETTES
„Fluweel voor de keel”

